

DUHOVNO ŽIVLJENJE

LETO XI. — ŠTEV. 198
JULIJ 1944

LA VIDA ESPIRITUAL

AÑO XI. — NUM. 198
JULIO 1944

25 JUNIJA bomo obhajali spomin VIDOVEGA DNE s sveto mašo ob 11 uri v spodnji cerkvi svete Roze (Pasco 409).

Sveta maša bo za padle v tej vojni in za blagor domovine.

9 DE JULIO

128 años pasaron del histórico 9 de Julio, fecha de la independencia argentina.

Tras dura lucha sacudió el pueblo el dominio español y empezó desde el 9 de julio de 1816 en que afirmó su independencia a conquistarla paso a paso y a marchar triunfalmente la Argentina libre que, desde entonces, conquistó un sitio primordial no sólo entre los pueblos sudamericanos sino también en el concierto de las naciones grandes del mundo entero.

Hoy puede estar orgullosa la gloriosa patria de los argentinos de ser el rincón del mundo más privilegiado, pues es el único donde no pelagra la paz y donde hay pan en abundancia para todos, no sólo para los propios hijos sino también para millones de extranjeros que encontramos aquí nuestra segunda patria.

Es pues para todos el 9 de julio un día de gran júbilo y para nosotros, que gozamos de la hospitalidad generosa de la Argentina, es un día de máxima gratitud hacia la República Argentina y hacia Dios que tan benignamente nos protege a todos.

28 DE JUNIO

es una fecha trágica en la historia yugoslava. En 1389 chocaron en Kosovo (Servia sur) los turcos con los yugoslavos en una batalla decisiva. Los turcos triunfaron no sólo sobre el ejército yugoslavo que quedó muerto en el campo de batalla, sino que aquella fué también una derrota de la Europa cristiana, pues desde entonces tuvieron los turcos abierto el camino hacia Viena y Venecia.

Triunfaron, sí, las armas turcas pero los pueblos sojuzgados se aferraron más todavía a la cruz cristiana. Los recuerdos de aquel trágico 28 de Junio, el Vidovdan (Día de san Vito) alimentaba la esperanza de la libertad. Siglo tras siglo se prolonga esta esperanza hasta que empezó a desmoronarse el imperio otomano bajo la resistencia de los pueblos esclavizados.

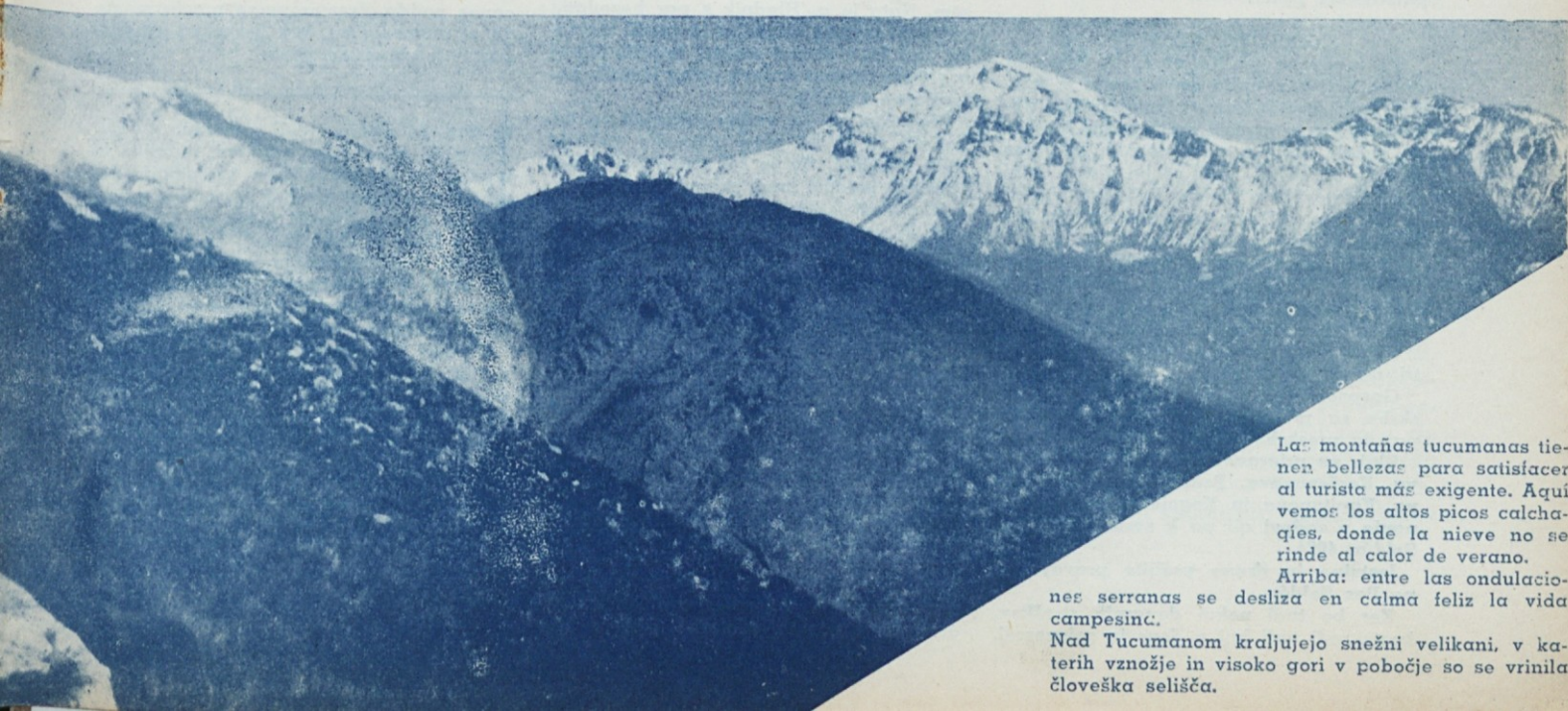
Servia fué la primera que sacudió el yugo turco. En 1918 vió nacer a Yugoslavia como una gran potencia.

Pero vino otro día de trágico recuerdo, la invasión de Yugoslavia que sigue resistiendo todavía y esperando su nuevo resurgimiento que ya no ha de ser lejano.

EL 25 DE JUNIO A LAS 11 HORAS se celebrará en la Cripta de Santa Rosa (Pasco 409) una misa con motivo de la conmemoración del día patrio "Vidovdan".

Invitamos a esta misa a nuestros amigos para rezar por las víctimas de esta guerra, por nuestra patria y por la paz del mundo.

Las montañas tucumanas tienen bellezas para satisfacer al turista más exigente. Aquí vemos los altos picos calchafies, donde la nieve no se rinde al calor de verano.

Arriba: entre las ondulaciones serranas se desliza en calma feliz la vida campesina.

Nad Tucumanom kraljujejo snežni velikani, v katerih vznožje in visoko gori v pobočje so se vrinila človeška selišča.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

je mesečnik.

Uredništvo:

Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefón 48-3361 (48-0095)

Kliči od 11—13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava:

Paz Soldán 4924

Telefón 59-6413

Reg. Prop. Intel. 155424

CERKVENI VESTNIK

25. JUN.: Maša pri sv. Rozi ob 11 uri v kripti za padle.

Ob 12 uri za Simona Melinc.

Molitve na Paternalu.

28. JUN.: Post od mesa.

29. JUN.: Praznik sv. Petra in Pavla.

2. JUL.: Maša na Paternalu za Franc Lisjak in Jožefa Bavčar.

Pri sv. Rozi za Janez Pavlin.

Molitve se ne vrše. Procesija pri sv. Rozi.

9. JUL.: Maša na Avelalnedi za Štefana Hajdinjak.

Pri sv. Rozi za Črne Janez.

Molitve na Paternalu (Avalos ob 15 uri).

16. JUL.: Maša na Paternalu za Franc Maurič.

Pri sv. Rozi za Franc Kavčič.

Molitve na Avellanedi.

23. JUL.: Maša na Avellanedi za Franca Brulc.

Pri sv. Rozi za Marijo Batistič.

Molitve na Paternalu.

30. JUL.: Maša na Avellanedi za Herman Korpič.

Pri sv. Rozi za Katarino Rutar.

Molitve na Paternalu.

MAŠA je na PATERNALU vselej ob 10 uri na Av. del Campo. Na AVELLANEDI na Manuel Estevez ob 10 uri. Pri sv. Rozi ob 12 uri. — MOLITVE so na Paternalu na Avalos 250, na Avellanedi v kapeli.

VIDOVDAN, ki je žalni spomin Kosovega polja (28. junija) bomo obhajali s sv. mašo za padle črtve v nedeljo 25. junija. Sv. maša bo ob 11 uri pri sv. Rozi v kripti kot po navadi. Zapeli bodo mali paternalski pevci.

CIRILOVA NEDELJA

Sv. maša bo na Paternalu 2. julija in se bo vršila v večjo svečanostjo v spomin naših svetih bratov. Popoldanska slovesnost pa se preloži na 9. julija, ko bodo začele molitve na Paternalu (Avalos 250) že ob 15 uri. Vršil se bo glavni letni shod Bratovščine Živega Rožnega Venca in bo nato čajanka in zabavica na Paz Soldán 4924.

Povabljeni ste vsi prijatelji slovenske službe božje, da prihitite to popoldne, ko se bo pomudil med nami tudi ljubeznjivi župnik fare sv. Roze dr. Carboni.

Posebno so povabljeni birmanci in botri od zadnje birme.

Gospodinje in dekleta prosimo, da poskrbe za prigrizek, gospodarje in fante pa, da preskrbe kaj kapljice.

Skrb za priprave imajo gospe: Cotičeva, Kerševanova, Pečenkova, Trampuževa, Kapitanova in Kogojeva. Obrnite se nanje v zadevi ali pa k sestram na Paz Soldán 4924.

Jestvine in drugo pošljite pravočasno na Paz Soldán.

Ker bo tudi nekaj denarnih stroškov, boste radi tudi kaj v denarju prispevali.

Po čajanki bo nekaj izredno novega! Lepo za velike in male!

200 ŠTEV. DUHOVNEGA ŽIVLJENJA bo izšla v septembru, ko se bo vršila vsakoletna prireditev v pokritje primanjkljaja Duhovnega Življenja, ki znaša mesečno kakih 60 \$.

Št. 200 bo program k prireditvi in bo izšla v povečani nakladi. Tisti rojak, ki ima pripravljen kak spis, naj pošlje pravočasno.

PROSIMO OGLASOV. Naj si smatra vsak naš podjetnik za častno dolžnost, da z malim prispevkom podpre to naše lepo delo in bo imel koristen oglas v tej slavnostni številki 200, da bodo vedeli rojaki zanj.

MISIJONAR IZ ECUADORJA

ponavlja svojo prošnjo do plemenitih src. S popolno žrtvijo samega sebe dela za častni in večni blagor siromašnega hivarškega naroda. aP mu za njegovo delo vsega manjka. Doslej so prispevali štirje po 5.—\$, N. 10.—\$, N. 1.—\$, N. 15.—\$, N. 4.—. Skupno 50.—\$. Prosimo rojake, da prisluhnejo prošnji in s plemenitim srcem dajo za plemeniti namen.

Upali smo, da pride č. g. Mirko Rijavec, pa smo zvedeli, da je to nemogoče.

MAJNIK V LURDU

28. maja, na poslednjo nedeljo Marijinega meseca so nam spet zapeli lurški zvonovi, kakor se je to zgodilo že 7 krat. Ker je Lurd tako zelo obiskan in človek kar nič ne ve s kom se bo srečal, je treba poskrbeti ne le nekaj mesecev prej, temveč tudi zadnje dneve, če ni kaj vmes prišlo, tako kot se nam je lani zgodilo, ko je morala Marija sprejemati istočasno naše prošnje in nemške molitve.

Ob 15 uri je že zaživel okrog votline. Obe zastavi sta že stali na svojem mestu. Kar pa je zbudilo pozornost, je bila zastava, katera je pred votlino stala, ki ni bila naša in je torej pomenila, da je tudi neka druga skupina ljudi blizu. Kmalu smo dognali kaj je bilo. Begunci iz nesrečnega San Juana, katerih je v Buenos Airesu nekaj stotin, so imeli tisti dan svoj shod v Lurdu. Že zjutraj so bili tam in imeli tam tudi svoje skromno kosilo. Zaključek pa je bil zamišljen po 15 uri z lurško procesijo.

Tako se je tudi zgodilo in ko je bila za nas napovedana ura, je bil že prostor tudi za nas pripravljen. Zato smo kar začeli z rožnim vencem, med katerim so avežanedski pevci peli rožnovenško pesem. Nato je g. Hladnik s par besedami povdaril pomen dogodka in prosil navzoče, naj bi v zbrani molitvi izročili Mariji vse naše skupne zadeve poleg lastnih, katere smo prinesli.

Med tem so še vedno prihajali rojaki, katerih se je že pred procesijo nabrala taka množica, da je bil skoro polen ves ogromni prostor pred votlino.

P. Gabrijel Arko je nato otvoril procesijo, ki se je razvila po arkadah in po gornji cerkvi, med tem ko se je oglasila lurška pesem, Potrudili so se naši mladi paternalski pevčki in za čuda visoko in daleč je segel njihov glas, toda ni jim pomagal zvočnik, ker se je pokvaril. Toda vseeno je bila pesem glasna. V gornji cerkvi so pa avežanedski pevci prevzeli besedo in so tako prav dobro nadomestili mikrofon.

Sredi procesije so mladenke nesle Marijo, male deklice pa pred njimi Bernardko in tako sta obe zastavi vodili tiščoglavo množico, ki je slednjic vstopila v cerkev in jo do konca napolnila. Zares smo se začudili, od kod se je vzelo toliko naših ljudi. Res je to, da je naša slovesnost v Lurdu vselej prelepo obiskana, toda tako ogromne vdeležbe, kot je bila

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista mensual

Dirección: Pasco 431,

U. T. 48-3361 y 0095

Director: P. Juan Hladnik

Administración: Paz Soldán 4924

U. T. 59-6413

Suscripción anual \$ 2.—.

SE ACERCA EL FIN.

Los continuos éxitos aliados en Italia van acompañados por acontecimientos que ponen en peligro la situación alemana en los Balcanes.

El primer efecto, el psicológico, probablemente se ha sentido ya, al ver los pueblos de los países satélites y ocupados, después de meses de incertidumbre, que los preparativos aliados para la gran ofensiva comienzan a dar sus frutos. Cuando el resultado de la lucha esté decidido, es posible que Hitler no pueda mantener ya su débil dominio sobre la península.

El abandono de la península italiana dejaría abierto el camino, para la invasión aliada de los Balcanes.

A la vista de una serie de informaciones contradictorias, nadie podría decir exactamente qué es lo que ocurre en Bulgaria. En los medios yugoslavos de Londres se pone en duda que Hitler haya enviado cinco divisiones de Servia para ocupar aquel país. Al mismo tiempo, de Yugoslavia informan que los alemanes están retirando tres divisiones de la zona de Fiume para reforzar a sus tropas de Italia.

Si cualquiera de ambas noticias es cierta, esto indicaría que Hitler se prepara a retirarse de Yugoslavia, cosa altamente improbable, porque sería tanto como abandonar toda la península balcánica. No parece que Hitler haya llegado todavía a la situación de tener que hacerlo.

De todos modos, la situación de los alemanes en los Balcanes empeora de día en día. Los yugoslavos luchan valientemente en Eslovenia, región fronteriza con Austria, en la mayor parte de Bosnia y Croacia y sobre una franja de Servia. Churchill prometió al mariscal Tito una creciente ayuda material.

La unidad de los guerrilleros griegos se ha logrado también, alentada por los aliados, y es posible que Hitler vea pronto en Grecia una situación similar a la de Yugoslavia. Si, además, resiste Bulgaria, el dominio alemán en los Balcanes podría desmoronarse precisamente en el momento en que los rusos se preparan a entrar en ellos.

ta dan, še nismo videli v Lurdu.

Zmolili smo nato ganljive litanije, ki nam tako glasno kličejo v spomin neskončno dolžnost hvaležnosti zato da smo bili mi rešeni tistega gorja, ki tako bolestno kliče iz tistih litanij, ki so prošnja naroda, katerega samo zaupanje do Boga varje pred obupom. Zavedeli smo se pa tudi silne potrebe molitve za nje, katerim drugače pomagati ne moremo.

Sledila je nato prekrasna pesem naših malih, katerim so pa tudi pristopile na pomoč druge pevke. Prelepa pesem nam je kar solze izvabila.

Še bolj ganljiv pa je bil govor, katerega je imel nato č. g. H. Gilardi, nekaterim rojakom poznan, ker je bil več let župnik v Saavedri. Tako topla je bila njegova beseda, da ga je vsa množica napeto sledila in vsi smo kar čutili, koliko tolažbo zajema veren kristjan ob nogah Marijinih.

(Nadaljuje na zadnji platnici)

MILAGRO DE ROMA

Con motivo de la batalla de Roma se han suscitado muchas discusiones acerca del Papa y de la Iglesia Católica. No faltan aquellos que gritan con Voltaire: "Aplastar a la desvergonzada", tratando de realizar sus blasfemos deseos con calumnias, violencias, mentiras . . . La batalla de Roma es larga. Empezó ya antes de Nerón y terminará tan sólo con la derrota definitiva del Anticristo. Así tiene que ser, pues dijo Jesús bien claro: Si me han perseguido a mí, os perseguirán también a vosotros . . . También predijo: os echarán de las sinagogas; levantarán contra vosotros toda calumnia; vendrá la hora en que cualquiera que os mate pensará que hace servicio a Dios. Y os harán esto, porque no conocieron al Padre ni a Mí . . .

No hemos de extrañar pues, si vemos mezclado en la contienda actual también el odio contra la Iglesia Católica, cuyo centro es Roma y cuyo jefe supremo es el obispo de Roma con su residencia en el Vaticano.

El 29 de junio se celebra la fiesta de los apóstoles San Pedro y San Pablo. Pocas veces en la historia se celebró bajo una mayor evidencia de la protección milagrosa, de que goza el Vaticano y con él Roma, la "Ciudad eterna".

Para realizar cualquier empresa notable, se forma la organización correspondiente. "La unión hace la fuerza", dice acertadamente el refrán. La coordinación de los empeños de muchas personas dió por resultado el admirable progreso científico y económico moderno. Lo mismo sucede con el orden social.

La naturaleza humana es la misma y con idénticos postulados también en el orden espiritual. Si fué necesaria la creación del estado para asegurar la vida tranquila a los ciudadanos, resguardándolos de los malhechores y creando en conjunto obras que nadie puede hacer solo, se impone la igual necesidad de organización común en lo referente a la vida espiritual.

¡Más todavía! Pues si tiene importancia la breve vida del cuerpo y no se descuida nada para favorecerla y conservarla, cuánto mayor interés debemos tener en lo referente al alma, creada para la eternidad. Todo el sistema de seguridad para el caminante, para que no caiga víctima de algún accidente o asaltante; todas las previsiones sanitarias; infinidad de obras de enseñanza; libros voluminosos de leyes . . . tantas pruebas de la atención que se dedica a la breve vida del cuerpo, han de ser otros tantos estímulos para concentrar todos los esfuerzos posibles en pro del bien de la vida del alma, incomparablemente más importante por la eternidad que la espera, feliz o desgraciada, conforme con la preparación para ella.

Evidente es pues la necesidad de una organización con el objeto de orientar al hombre y apoyarlo en su esfuerzo por alcanzar la eternidad feliz. Todos los que afirmamos: "Creo en la resurrección de la carne y la vida perdurable" tenemos evidencia de ello mientras los incrédulos vanamente buscan la luz con que salir del laberinto oscuro de los problemas atormentadores que resuelven con un mezcquino "ignoramos" . . . ¡Que busquen en su propio corazón, en los libros y en la historia y no tardarán en encontrar la salida de sus tinieblas!

LA IGLESIA DE DIOS.

Vino Jesucristo para redimir a todos y para facilitar a todos la posesión de la felicidad eterna. Conforme con la naturaleza humana, dotada de sentido social, fué necesario la institución de un organismo por el cual transmitir a todas las generaciones y a la humanidad entera la obra de la redención. Tal organismo lo creó Jesús al establecer la Iglesia, confiando a ella sus enseñanzas y los méritos de su pasión imponiéndole el deber de enseñar a todas las naciones, de administrar los sacramentos y de guiar a toda la gente hacia la dicha eterna.

Dado que hay hoy en el mundo varias Iglesias llamadas cristianas, se desorientan algunos creyentes, buscando la verdadera, instituida por el mismo Jesús.

Afirmamos con plena certeza, que la verdadera Iglesia de Jesucristo es la Católica, Apostólica, Roma-

na. Los Ortodoxos afirman que están seguros de que la de ellos es la verdadera. Se presentan luego centenares de sectas protestantes, todas jurando en la iglesia de ellos . . .

Sin entrar en discusión apasionada queremos mostrar las señales de la verdadera Iglesia de Jesucristo, que debe ser:

1. UNA.

En el momento más solemne, al despedirse de los apóstoles, manifestó Jesús bien claramente la primera propiedad que ha de caracterizar a la Iglesia verdadera. Después de haber rezado por sus apóstoles dice: "Pero no pido sólo por ellos, sino también por los que, mediante su palabra, han de creer en Mí, para que todos sean una misma cosa, así como Tú, Padre, en Mí y Yo en Ti, así ellos sean una misma cosa con Nosotros, para que crea el mundo que Tú me has enviado" (Juan cap. 17).

Dos realidades nos manifiesta Jesús en estas palabras. Primero, que la unidad deberá ser el signo característico de su Iglesia, pues por la unión entre los creyentes podrá conocer el mundo a los que son verdaderamente de Jesús. Para llevar tal característica, deberá ser la Iglesia de Jesús una y unida. Unida en una doctrina única, profesando todos los creyentes el mismo credo, sin diferencia ninguna ni en lo dogmático ni en lo moral.

Luego prevé ya Jesús el peligro que amenazará la unidad de su Iglesia. Conociendo exactamente la debilidad del corazón humano, siempre inclinado a la vanidad y al orgullo, causa eterna de la desunión en todas las cosas humanas, contando también con la intervención de las fuerzas infernales, que no omitirán ningún esfuerzo ni intriga para socavar la institución de Jesucristo, levanta su última plegaria por la unión de su Iglesia. Bien sabía que el eterno enemigo de las almas redimidas tratará de destruir la eficacia de la Redención sembrando la desunión entre los ministros del evangelio, para sembrar después luego la confusión entre los creyentes.

Jesús no quiso, que fuera dividida su túnica, pues "Esta túnica no tenía costura, sino que toda estaba tejida de arriba abajo" como leemos en el Evangelio... Quiso con eso simbolizar la unión de su Iglesia, y quiso Jesús, tanto con su oración cuanto con la túnica y con las palabras de institución de la Iglesia, dar a entender la unidad y la unión que debía tener como una señal de divino origen.

2. APOSTOLICA

debe ser la verdadera Iglesia de Jesucristo, pues sobre los apóstoles la ha fundada. A ellos dirigió Jesús las palabras: "Dada me ha sido toda potestad en el cielo y en la tierra. Id pues y enseñad a todas las gentes en el nombre del Padre, del Hijo y del Espíritu Santo . . ." (Mat 28; Marc 16; Luc 24). Eso no fué sólo para aquel siglo sino Jesús les asegura con toda solemnidad: "Y he aquí que yo estoy con vosotros todos los días hasta el fin del mundo".

Más todavía quiso Jesús. Para eliminar el peligro de desunión entre los mismos apóstoles y luego entre los discípulos de ellos, eligió a Simón; le cambió el nombre en Pedro, para expresar así su determinación de ponerlo por "piedra fundamental de su Iglesia" diciéndole: "Tú eres Pedro y sobre esta piedra edificaré mi Iglesia y las puertas del infierno no prevalecerán contra ella. Y a ti te daré las llaves del reino de los cielos y todo lo que ligares en la tierra será ligado en el cielo . . ." (Mar 16; Marc 8; Luc 9). Dicha promesa fué cumplida antes de la ascensión cuando Jesús

deja a San Pedro como jefe supremo de la Iglesia de Dios sobre la tierra con las palabras: "¡Apacienta mis corderos! ¡Apacienta mis ovejas! (Juan 21).

Sobre la piedra fundamental de San Pedro quiso levantar Jesús su Iglesia. A él le entregó el supremo poder. A él le aseguró también su ayuda, para que nunca jamás sucumbiera a ningún error. A todo el colegio de apóstoles les prometió la asistencia del Espíritu Santo (Juan 14). Pero muy especialmente dice a San Pedro: "Simón, Simón, he aquí que satanás os ha pedido para zarandearos como a trigo. Mas yo he rogado por tí para que tu fe no falle y tú confirma en ella a tus hermanos" (Luc 22).

Más claros no pueden ser los términos para dejar Jesucristo constituida una única Iglesia, que ha de perpetuar su obra redentora hasta el fin de los siglos. Sobre UN fundamento puede existir UN solo edificio. A UNO solo le encargó Jesús la atención suprema de la grey. A UNO le promete infalibilidad en la enseñanza. Y este "UNO" es siempre San Pedro, cuya autoridad ha de continuarse hasta el fin del mundo.

Tan claras son estas palabras que por muchos siglos no hubo nadie que se atreviese a negar tal autoridad a San Pedro y sus sucesores. Solo después del gran cisma oriental y en mayor escala después de la separación de los Protestantes, se empezó poner en duda la autoridad de la Iglesia Católica.

Se desencadenó entonces aquella tormenta prevista por Jesús al decir "Y las puertas del infierno no prevalecerán contra ella" . . . Cuánto no se habrá hecho, para desautorizar las respectivas palabras evangélicas, pero al fin tuvo que rendirse el mismo Harnack, la mayor autoridad del protestantismo moderno, reconociendo que todos aquellos textos son auténticos.

Apostólica debe ser la Iglesia de Jesucristo. Dos mil años de la Iglesia Romana comprueban con absoluta evidencia, que es apostólica, pues su jefe es sucesor de San Pedro en línea ininterrumpida, a pesar de tantas persecuciones, herejías, corrupciones y guerras con las cuales sacudía el infierno la roca inamovible de San Pedro. ¡Que demuestren también otras Iglesias su origen apostólico!

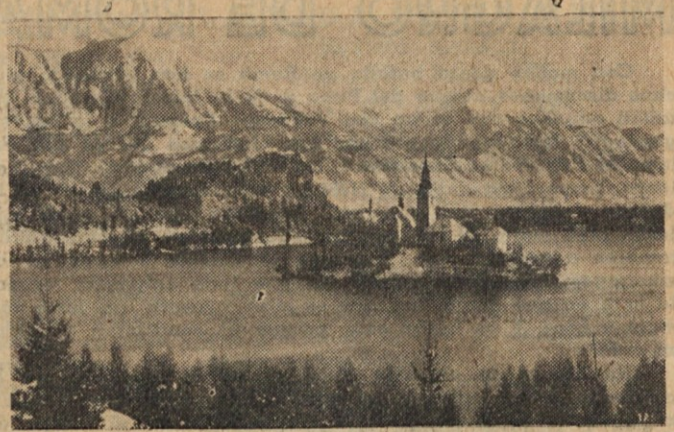
3. UNIVERSAL — QUE ES CATOLICA

debe ser otra característica de la Iglesia de Jesucristo, pues para toda la humanidad vino el Redentor y a todos ha redimido y a todos enseñó el "Padre nuestro", ofreciendo a todos por igual la filiación divina.

Es pues evidente, que la Iglesia de Dios no puede ser limitada a ninguna nación, ningún país ni ninguna clase social. Debe ser universal. En el momento en que algún pueblo rebaja la religión de las esferas universales a su nivel particular, falla contra la base del evangelio y conspira contra la unidad de la Iglesia de Jesucristo, que vino lo mismo por los blancos y negros, amarillos y rojos, pobres y ricos . . .

Las pretensiones raciales, sociales o políticas las ha tenido Jesús en cuenta, cuando suplicaba por la unión de su Iglesia . . . Muchas veces en la historia hubo caudillos que sucumbieron a la tentación de su orgullo, de su interés o de la intriga del demonio y provocaron separación de países íntegros de la Iglesia única, apostólica y universal. A pesar de fraccionarse ellos en varias sectas, después de haber perdido la unión con la Iglesia común se hacían la ilusión de estar todavía con Jesús.

Buscando desapasionadamente cuál de las Iglesias cristianas existentes lleva el carácter de univer-

BLLED — en la isla pintoresca hay un santuario de la Virgen. Slovenija nima lepšega kraja, kot je ta podoba raja . . .

salidad, salta a la vista la Iglesia Apostólica Romana uniendo en su seno todas las razas y clases sociales, en una oposición, a veces heroica, contra aquellos que, mirando por sus intereses particulares obraban contra la universalidad de una Iglesia común a todos los pueblos.

Una señal más ha de caracterizar a la Iglesia de Jesús.

4. DEBE DE SER SANTA

según la misma oración que rezó Jesús al despedirse: "Padre, santifícalos en la verdad. Así como tú me enviaste al mundo, así yo también he enviado a ellos al mundo. Yo por ellos me santifico a Mí mismo, para que también ellos sean santificados en la verdad" (Juan 17).

La santidad reside en la conformidad de nuestra vida con la voluntad de Dios. Cumplir lo que Dios de nosotros quiere es la condición exclusiva para entrar en el eterno Reino de Dios, que Jesús predicaba.

Aquella religión pues, que puede mostrar frutos visibles de santidad en sus feligreses, demuestra también en la misma medida su verdadera misión divina. Les toca a los historiadores investigar los hechos detalladamente. Para los observadores prácticos basta un hecho bien característico: Cuando, en la historia guiaba a los pueblos la Iglesia Católica, no se necesitaban ni muchas leyes, ni cárceles, ni vigilantes, ni tampoco había tantas injusticias y abusos, pues la gente, santificada por la predicación del Evangelio, cumplía la voluntad de Dios, tratando al prójimo como a su hermano en Jesucristo . . .

Es cierto que no faltan hechos, de los cuales se valen los enemigos de la Iglesia Romana contra ella, pues hubo también épocas de corrupción; pero la culpa recae no en la Iglesia, sino en los ministros indignos de su sublime misión . . . Tal cosa, lejos de descalificar a la Iglesia Romana, es en realidad otro argumento más de su verdadera misión divina. Si Jesús consideró necesario rezar por la "santificación" de su Iglesia, fué porque preveía el peligro proveniente de los ministros indignos. Y bien lógico es, que el demonio, intentando destruir la Iglesia de Jesucristo, no escatime esfuerzos para introducir en ella su "quinta columna". Es cierto: hubo sacerdotes malos, obispos indignos, hasta papas lamentables, hubo toda clase de abusos en el transcurso de los largos siglos, pero todo eso es una prueba más de su divinidad, pues solo Dios ha podido conservar a la Iglesia a pesar de tantos enemigos externos e internos, aunque sus enemigos tantas veces la han declarado aniquilada —

prueba bien visible de que es divina.

Es cierto que hay sombras que se proyectan sobre la obra grandiosa de la Iglesia Católica, pero son tan perceptibles precisamente, porque contrastan tanto con las obras que ha creado la santidad de los verdaderos y fieles discípulos de Jesucristo en el seno de la Iglesia Católica. Hasta aquellos mismos que atacan a la Iglesia por aquellas sombras, demuestran con su indignación, ya sea falsa o sincera, que esperan de la Iglesia cosas mejores, con lo cual indican que verdaderamente reconocen en ella la obra de Dios.

Los frutos más aparentes de la santidad verdadera en la Iglesia católica son aquel sinúmero de santos y santas, héroes de la caridad y de la fe, que llenaron de asombro a sus contemporáneos y que siguen haciéndolo hoy día entre los enfermos, pobres, ancianos, desvalidos, niños, desgraciados . . . ¡Cuántas hermanas de caridad, misioneros, sacerdotes apostólicos ha dado la Iglesia Católica a la humanidad! ¡Ellos son un documento irrefutable de la santidad de la Iglesia Católica, pues ella les ha formado! ¿Dónde hay otra religión, que puede compararsele?

EL BARCO DE SALVACION

Se compara la vida terrena a una travesía por el oceano hacia el puerto de la eternidad. A través de mil peligros se ha de pasar y ¿cómo asegurarse para no fallar el rumbo?

De tal modo amó Dios al mundo, que entregó a su Hijo Unigénito, para que todo el que cree en él no perezca, sino tenga vida eterna (Juan 3, 16). Hemos pues de valernos de la Iglesia que Jesucristo estableció para asegurarnos la travesía hacia al eternidad. Entre las varias Iglesias cristianas hay que buscar aquella que lleva el sello de Jesús, que ha de ser: 1. una y unida, 2. santa y santificante, 3. católica o universal y 4. apostólica.

Ya hemos visto cómo reúne todas señales la Iglesia Romana, mientras se ven en apuros otras religiones frente a algunos textos evangélicos. Un estudio imparcial de los largos siglos del Cristianismo junto con la tradición, demuestran claramente la divinidad de la Iglesia Romana, depositaria infalible de la doctrina de Jesús y barco seguro de la salvación de todos

los hijos de Adán.

A algunos molesta el adjetivo de "romana" . . . Eso se debe al exagerado nacionalismo exclusivista, error de nuestro siglo. La fatalidad de esta aberración, es una de las causas principales del odio que provocó la guerra actual. De ahí proviene también el odio contra lo "romano" porque se identifica injustamente con "fascista" . . . Todos los entendidos ven que la Roma Católica, el Vaticano, es el único punto de contacto entre los dos bandos en contienda, conservado su absoluta neutralidad como le corresponde al Sumo Pontífice, el vicario visible de Jesucristo que sufrió para redimir a todos sin distinción ni de raza ni de política. No sólo los católicos vemos este hecho. Todos quedaron pasmados ante la actitud del Vaticano que se mantuvo firme por encima del odio humano a pesar de la presión de ambos lados.

"Donde Papa allí Iglesia, donde Iglesia allí Cristo, donde Cristo allí la vida eterna" así exclamó ya San Ciprián.

Jesús es el Camino, la Verdad y la Vida. Cuanto más unión con Jesús facilita la religión, tanto más demuestra que es de Jesús, según la palabra de El: "El que come mi carne, en mi permanece y yo en él" (Juan 6, 57). "Todos somos uno que participamos de un pan" predica San Pablo, haciendo entender cual es el punto céntrico de la Iglesia de Jesús: La Eucaristía.

Los sagrarios de las iglesias católicas y los comulgatorios son la prueba interna de que la Iglesia Romana es la de Jesucristo.

A la infinidad de hechos milagrosos, con los cuales ha preservado Dios a la Iglesia Romana a través de los siglos de sus enemigos terrenos e infernales, externos e internos, el 4 de junio de 1944 se agregó otro más: la salvación de la Ciudad Eterna de la destrucción, pues en realidad es un milagro, el que se haya podido lograr el traspaso de una ciudad tan importante del poder de un bando al otro sin actos de destrucción.

Dios quiso indicar a donde ha de dirigirse la humanidad para encontrar, en medio de la confusión actual, el rumbo hacia la paz temporal y la dicha eterna.

PIŠE OGNJESLAV KRESLIN IZ GUACAMAYO V COLUMBIJI

El Guacamayo (je neka vrsta papig, nekoč jih je bilo tukaj mnogo) je vasica s kakimi 3000 prebivalci, ustanovljena od salezijancev, pred 10 leti, na robu velikega pragozda, ki gre do reke Magdalena, (v tem pragozdu še žive divjaki) 300 km daleč od Bogotá, 20 km do najbližje ceste, v pokrajini Santander (ime kolumbijskega generala in rodoljuba). "Sveti Bernard" je sirotišče, ki ima 550 stanovnikov, med njimi 420 otrok sinov gobavih staršev. V sirotišču delujejo tudi naše salezijanske sestre. Dve uri od tod pa se razprostira mestece Contratación (7000 prebivalcev), ki so skoro vsi gobavi. Izven tega lazareta sta v Kolumbiji še druga dva. Vsi so pod našim dušnem oskrbovanju. — Imam opravila največ z deco, pa mnogokrat tudi poletim na konju k postelji kakšnega bolnika, ali službovat v druge, zapuščene, župnije. Zelo malo polkicev za semenišča! V ti škofiji imajo župniki vsak po tri župnije, kar pomeni najmanj deset slovenskih župnij!

G. Hanželič je še v Barranquilli. G. Grudnik, tonzurat, v Mosqueri. G. Rijavec je odšel, pred tremi meseci, v ekvadorske misijone, med hivarce. Je ravnatelj glavne misijonske postaje, kakor vam je že znano.

Po Vatikanu sem prejel to-le: 1. "Ricevuto notizie noi tutti bene salutí affettuosi, vieni casa ordinazione giugno (Oj ljubo veselje, moj brat je že tudi duhovnik!), nonna morta dicembre 1941. Kreslin Don Martino (Szalizi Intezet-Pélliföldzentkereszt u. p. Bajot-Esztergom m. Ungheria)". Ogrí, ne? Ha, ha, ha, Ogrí mi? Že cvilite. Dobro, bomo videli če jo ne boste plačali to novo leto. — 2. "Desideriamo notizie salutí affettuosi stiamo bene. Salezijanski Zavod (Pisarna za preseljence - Rakovnik -

Ljubljana 8)".

Dobro so naredili da niso napisali za Ljubljano Italija. To že mnogo pove. In kaj je ta PISARNA ZA PRESELJENCE? To brdko resničnost so kar nalašč napisali, da cel svet spozna to v nebo vpijočo krivico: oropani svojega doma, imetja, pravice do posameznega in narodnega življenja kjer nam je sam Bog določil: v hladno in morečo tujino, ker nismo imeli sreče ali privilegija biti laške ali gotske krvi . . . Salezijanci imajo pisarno za preseljence ker hočejo biti domoljubi v največji stopinji: zato skrbijo za svoje na smrt obsojene brate, jih spremljajo, jim pomagajo, jih tolažijo, rešavajo, kar se še rešiti da. "Stiamo bene", pred padom ustanovitelja našega imperija. Ko so prišli švabski nadljudje, gotovo so tekli isto, če še ne slabšo, usodo duhovšine in redovnikov v Mariboru, Šent Vidu, Celju, Radni, itd. A tole pomnite kaj se je lahom pripetilo. Ne boste se rešili obrauna, pogani novega kova. — Vas iskreno pozdravlja Vaš hvaležen rojak Ognjeslav Kreslin.

ZAHVALA

Vsem rojakom in znancem, kateri ste izkazali na kakršenkoli način ljubezen do mojega rajnega moža in mi izrekli besede sožalja ter mi bili v pomoč v težki uri žalosti izrekam iskreno zahvalo.

Posebno se zahvalim bratrancu Janezu, ki je z nabiralno polo nabral 30 \$ med delavci, kjer je rajni Jože delal.

Prosim pa tiste rojake in znance, katerim je moj rajni mož v njihovi potrebi pomagal, naj se spomnijo, če je kdo ostal kaj dolžan.

MARIJA ČUK in sinčka JOŽKO in HENRIK.

PO ARGENTINI SEM IN TJA

Med znamenitimi zborovalci v Tucumanu, tedaj ko je bil postavljen temelj argentinski svobodi, je bil, kot zastopnik Catamarke, tedanji župnik v Catamarki in pozneje imenovani škof Colombres. Ta znameniti mož je bil po pokolenju iz Tucumana in je bila njegova velika želja, da pomaga narodu v plodoviti deželi, ki pa je bil zakopan v revščino in zanikrnost.

Ker je spoznal, da je bodočnost te dežele v sladkornem pridelku, je začel gojiti sladkorni trs in je iskal način, kako izdelati sladkor. Tedaj — pred 120 leti — še ni bilo nikake sladkorne industrije in ne tovarnen za izdelovanje strojev, katere je potreba. Zato je ta mož sam zamislil "mlin" s katerim je mlet trs. To je bila velika lesena mašina z zobatimi ročicami, katere so trle sladki trs. Sok je potem tekel dalje in je duhoviti mož našel tudi nadaljni proces, da je izdelal sladkor, ki je bil sposoben za prodajo. S to iznajdbo je silno pridobila cela dežela. Danes seveda v sladkornih inženirjih ne rabijo več njegove stiskalnice, ki se je imenovala "trapiche". Nadomestili so jo moderni stroji, ki nosijo tudi ime "trapiche".

V spomin na tega znamenitega moža, pomembnega tako za zgodovino kot za gospodarski napredek dežele, je ohranjen kot naroden spomenik njegov dom "Casa del Obispo Colombres", stoječ sredi lepega gaja. V tej hiši se vidi do zadnje podrobnosti oprava in ureditev skromnega stanovanja, ki ga je imel mož, ki je hotel olajšati narodu bedo, pa je sam sedel na trdem stolu in spal na slamnjači na trdih deskah okorne kmečke postelje. Za njegove zasluge mu je dala tudi Cerkev priznanje in je bil imenovan za škofa. Toda v tistem času, ko je bilo treba za pot iz Rima v Tucumán pol leta, se je zgodilo tako, da mu je prišlo škofsko imenovanje tri dni po njegovi smrti.

Sredi razkošnega parka 9 de Julio stoji sedaj njegov spomenik in njegov dom kot muzej.

PROTI CATAMARKI

me je peljala pot naslednje jutro. Če pogledaš na zemljevid, lahko kar ravno črto potegneš iz Tucumana v Catamarco. Če pa hočeš premeriti razdaljo med med obema krajema, je pa stvar precej drugačna. Tudi po ravnini bi se moglo priti, toda po strašno dolgem ovinku, po katerem pač vozijo drva. Meni za tisto pot ni bilo niti časa niti volje.

Zračna črta med Tucumanom in Catamarco bi bila komaj 200 km, toda čez gore pač gredo v ravni črti ptiči in letala, cesta se pa vije brez konca in kraja. Pa še v tem sem se ukanil. Dobil sem poročilo, da vozi omnibus naravnost do Catamarke. Toda ko sem ga iskal, ga ni bilo.

Pa sem vseeno našel način potovanja. Na podnožju gorske vrste, ki meji med Tucumanom in Catamarco stoji vas La Cocha, do katere vozi prav dobro državna železnica. Od tam naprej pa je omnibus do Catamarke. Ob 7 uri zjutraj je zapiskal vlak in smo odbrzeli v megleno jutro. Brzo se je gnal naš motorni vlak, toda gosto je tudi postajal. Saj teče skozi najbolj obljudeno pokrajino tukumanske province. San Pablo, Lules, Padilla, Famaillá so kraji, ki so brzeli mimo nas, same velike vasi polne vsakršnega drevja. Ko pa so se hiše razmaknile, se je odprl pogled po prostnem polju, zasajenem s sladkornim trsom, med katerim se vije železniški tir in kaže dimnike sladkornih tovarnen. Vsak čas smo zdrveli čez deročo reko, ki je valila umazane valove pod železnim mostom. Tako smo se gnali med poljem, še deloma preplavljenim od naliva prejšnjega

dne, skozi mesta in vasi in čez reke. Medina, Manantial, Arenilla, Marapa in kdo ve še druga imena rek, ki so dotoki reke Sali in nosijo vodovje iz Akonkihe. Pozorno sem gledal, kako se obnaša "Río Seco". Ta dan je imela tudi ta reka "suho" samo ime, kajti vsa njena struga je bila polna kalne vode.

Ob tej progi, katero spremlja tudi državna cesta, stoje največji kraji tukumanske province kot Monteros, Concepción, Villa Alberdi, ki so kraji, ki imajo čez 20.000 prebivalcev. Narod živi od polja in gozda, kateri pokriva vsa zapadna pobočja bližnjih gora, ki se vlečejo od Tucumana proti Santiagu.

Vse do Ville Alberdi smo videli race, ki so žlofultale po lužah in jarkih in blatne kolesnice so pričale o obilnem nalivu prejšnjega dne, ki je tisti dan ograjal več mostov. Ko sem pa čez hip spet pogledal skozi okno, smo zropotali spet čez most, pod katerim je bil le nezaten tok vode stisnjen v eno strugico dolgega dvodelnega mostu. Od tam naprej je naš vlak že dvigal oblak prahu, znamenje, da se je pričela že druga dežela. Zginilo je tudi košato drevje, polno svežega zelenja. Redke koče so samevale med nasadi indijanske fige, kakor imenujejo tamkaj oni kaktus z debelimi mesnatimi podplatastimi listi, ki ob gornjem robu rode bogat sadež, imenovan "tune" ali "indijanske fige". Algarrobo in quebracho zavlada čez vse drugo drevje in oznanja, da je tukaj konec tukumanskega zelenja.

Po štiriurni vožnji smo obstali v La Cocha. Mala vas je to, katera daje življenje nekaterim drvarjem in gostilničarjem. Sem pa tja je še videti kako krpo obdelane zemlje, toda padavine so tam že preveč nezatne, voda za umetno namakanje pa tudi ne pride od nikoder, ker je kraj že precej višje nad ravnino, tam skozi pa ne teče nobena reka.

BOLESTEN PRIZOR

Ko je vlak obstal se je pričela tekma. Potniki so se vsuli ven in vse je drvelo nekam. Seveda, kdor preje pride, preje melje! Kmalu sem spoznal kaj žene ljudi. Navalili so na omnibus, ki je čakal zunaj postaje, toda ta se ni zmenil nič; mirno je stal z zaprtimi vrati, kot da se roga nasilnim potnikom, ki so nevoljno butali v vrata in okna.

Bo, kar bo, sem prav po modrijansko odločil in krenil čez pot, kjer je stala neka gostilna, da zvem kaj koristnega. Med tem so pa otroci nekaj vpili, česar nisem razumel tedaj in bom menda še na sodnji dan zvedel, kaj je bilo.

Čez čas je pa le prihacal nekdo in odprl vrata. Hitro

9. julija ob 15 uri se bomo zopet veseli zbrali na Paternalu na Avalos 250

Gospodinje ne pozabite na dober prigrizek! Moški pa že veste, kaj imate preskrbeti.

sem se zavedel položaja. Torej kovčeg proč in notri, če ne bom stal. Dal sem kovčeg v roke enemu onih zijalastih fantičev in se rinil v voz. Pa kmalu me je zaskrbelo: kaj pa če mi poba odnese moje stvari . . . Vse je mogoče na svetu . . . No pa se ni nič takega zgodilo. Natrpali so nas kot sardine in nato smo ganili.

Oblak prahu se je vlekel za nami, ko smo začeli vijugati v breg in se spet sputili v dolino, kjer nas je pozdravila bistra potočna voda. Tedaj je pa za nami pripihal drugi omnibus iste linije, a skoraj prazen.

Bes te plentaj! Kar razjezil sem se in v imenu sopotnikov protestiral, zakaj so nas nagnetli v en voz, ki nas komaj vleče, a oni gre prazen . . . Kar hitro je beseda zalegla in se je nas nekaj preselilo v drugi voz, kjer smo se udobno namestili in držali v breg po cesti, ki se je vila skozi krasen gozd vse višje. Jadrno smo se gnali in na ovinkih tu pa tam opazili daleč doli nekje oni voz, ki je še vedno precej preobremenjen hropel v strme in ostre ovinke, katerih niti vseh v enem zaletu ni mogel, dočim je naš voz brzel kakor martinček.

Na desno je temnel senčni gozd, nad katerim je samevala gola planina; vse na okrog mogočno drevje, ki je hrepenelo v vis; le na ostrih ovinkih je pritisnilo sonce, ki je našlo med drevjem do nas pot. Tamle se nam je pa nudil bolesten prizor. Moč je poganjal, kdo ve od kod, kravo in lepo telico. Morda vse in edino njegovo imetje? Tamkaj mu je telica obležala in kri je tekla lepi živali iz gobca. Le za hip! Pa že smo drveli dalje, ko da tisti moč ni človek kot eden izmed nas; nemara je brez vsake možnosti, da si pomaga . . . Tako naglo je šinil ta bolesten prizor mimo nas, da sem se šele pozno zavedel, kaj bi bilo treba storiti. Potem sem premišljeval, ali ni to vsakdanja podoba življenja, v katerem milijoni ljudi stopajo brezbrizno ne le mimo tistih, kateri so omagali na potu, temveč jim celo na glavo stopajo in niti malo ne pomislijo, kako bi se njim zdelo, če bi morali oni biti v koži nesrečnika, katerega je življenje takole pohodilo . . .

Še enkrat se je razgrnila pod nami tukumanska ravan, ki je tonila v redki megleni kopremitam v sivi dalji. Šinili smo čez mal potoček in mimo gostilne "San Martin" in se pognali v tesno sotesko, ki je kazala vse višje, dokler se nismo znašli sredi goljave, po kateri so se pasle katamarške ovce "vikunje". Še malo naprej, pa se je odprl pred nami nov svet. Bili smo na najvišji točki ceste in se v naslednjem trenutku spustili v nižino, ki je bila odprta pred nami kot slikana knjiga . . . Toda ne, kakor lepa vipavska dolina, če jo pogledaš iz Čavna, kjer se vrste gozdovi in vasice, polja in vinogradi, ceste, reke in potoki . . . Kamor sem pogledal — sama goljava, ki pač daje skromno pašo planinski ovci ali oslu v nižini. Zastonj sem gledal, kje je kako mesto ali vas. Le cesta se je spuščala nizdol in se tam nekje križala z nekim nasipom, katerega smo kmalu videli od blizu in spoznali, da tamkaj grade železnico, ki bo nekoč peljala iz Catamarke v Tucumán skozi gore kakih 400 m nižje kot pelje cesta, ki prekriža griče v višini 1250 m.

Pokrajina res ni bila nič kratkočasna. Zato pa se mi je ponudil sopotnik, da me zabava. Bil je dober poznavalec dežele in mi je tako marsikaj povedal o Catamarki, ki nas je prijazno sprejela v prvem kraju, ki se imenuje Mercedes, kjer nas je že čakala pogrnjena miza.

Pol ure za nami, ko smo mi že sedali v voz, je šele priropotal za nami voz z ostalimi sopotniki.

Od tam naprej se je začela tista značilna pokrajina, katero ima samo Catamarca. Na levo in desno nas je obdal gozd. In kak gozd! Otroška fantazija, ki po-

sluša pravljice o zakletem in okamenelem gozdu, najde tamkaj uresničeno svojo domišljijo. Vse naokrog, 50 km na dolgo ob cesti, po brdatem svetu, ki se bolj ali manj naglo spušča nizdol, so mrtvo zeleneli kaktusi, tisti svečasti, ki tožno hrepene kvišku v enem ali pa tudi v deseterih vrhovih, ki se rogovilasti vejijo v v okrogle, tope šture; med njimi pa vidiš druge, katere je oni dan prevrgel vihar. Po deset in tudi več metrov visoke so te turobne prikazni, ki se zdijo človeku kot nagrobni spomeniki — debela brez vej, brez listja, brez cvetja, brez sadja . . .

Le tu pa tam je v kakem zatišju šinila mimo nas skrita bajta obdana od onega drugega kaktusa, ki daje plačilo za svojo nego z okusnim sadežem indijanske fige.

V "DOLINI"

Catamarca se imenuje tudi "El Valle". Med dve vrsti pora je stisnjena kakih 20 km široka dolina. V kateri se je naselilo mesto Catamarca, ki je središče istoimenske province.

Hribovite pokrajine, po kateri smo brzeli nizdol, je bilo konec. Obzorje se je razmaknilo na levo in desno in zadevalo na robu na visoke gore. Zemljata in gruščava cesta, ki je doslej svobodno padala v suhe rečne struge in zopet pleteničila enkrat po stari, drugič po novi "cesti" je stekla na gladek asfalt in se gnala dalje med ravnino, ki je kazala vidne sledove človeškega dela in bližino mesta. Tamkaj se mestoma že dobi nekaj vode za namakanje, katero je dalo pogoje za sadni vrt, za vinograd ali za bombaž, katerega so menda na argensinskih tleh najprej zasejali v Catamarki, kjer je bombaževa produkcija stara že 300 let. Saj sega že v prve začetke naseljevanja belcev v tej deželi.

Nekoč je morala biti Catamarca bolj gosto naseljena, kajti ponovno smo zbrzeli mimo razvalin kake stavbe, kjer ni bilo videti nobenega sledu življenja . . . To pač niso sledovi bomb! Drugod je pa ob ruševinah vendarle bilo videti znamenja človeškega dela . . . Morda so si postavili kak rančo v senci zidanih sten! . . . Posebno mnogo ni ljudem one dežele za take "malenkosti". Streha taka ali onaka, to ni važno; saj je tam skoraj 365 dni na leto zanesljiva streha sinjega nebnege svoda, pod katerim ni treba ne streh ne dežnikov . . .

Spet smo zbrzeli mimo ruševin. Nekoč je bila tam cerkev, tako se je še razpoznalo. Menda je bila celo znamenita božja pot. Nekaj časa je bila celo cerkev "Črne Marije", znamenitega Marijinega kipa Nuestra Señora del Valle.

Daleč tam nekje je bilo opaziti stolpe in kupole. Še nekaj minut vožnje, pa je zrastle pred nami lično mestece Catamarca, nad katerim kraljuje mogočna dvostolpna katedrala, ki je svetišče slovite "Naše Ljube Gospe v Dolini".

Catamarca bi mogel primeriti naši Gorenjski, ki leži stisnjena med Karavanke in Julijske Alpe. Toda z vso domišljijo človek ne more pričarati iz tal razkošnega gorenjskega polja, ne cvetne ajde, ne valujočega pšeničnega ali ovsenega polja, ne belih vasi, ne cerkvic na obronkih gričev, kateri so stopnice Grintavcu ali Stolu ali Triglavu . . . Vse to bi imela Catamarca, če bi imela dežja tako, kakor ga ima Tucumán. Pa meglena koprena je zastirala jasni pogled v daljo in tako sem si lahko delal utvaro, da se vse tam smehlja-jo vabljive vasi in plodno polje . . . Strme gore na vse strani neba so bile vendarle resnična podoba naše gorate domovnice.

MINUTAS A TODA HORA . . .

Postali smo. Bili smo na mestu. Žgoča vročina me je objela, ko sem stopil na razbeljeni tlak iz voza, ka-

teri je iz sveže gorske višine še prinesele nekaj prijetnega hlada. Ko sem dobil ven kovčeg in pozvedel, kdaj bom imel naslednji dan omnibus za Riojo, sem krenil v mesto, da si najdem kje prostora. Kmalu sem imel na pretek fantičev, ki oprezujejo na kakega tujca, kateri so v času velikih romanj mnogoštevilni, toda v drugih letnih časih imajo ti fantiči slabo letino.

Kdo bo vprašal: ali so tisti ljudje beli in če govore po kasteljansko? . . . Tudi jaz sem se vprašal o tem, kajti vsako stvar sem moral povedati najmanj dvakrat a vprašati pa trikrat, preden sem iz ust počestnih fantičev mogel kaj zvedeti. Pa so menda oni temu vajeni. Glede barve njihove kože pa pustim vprašanje odprto. Iz oči in obleke je vsem gledala revščina in zanikrnost. Med tem, ko mi je eden snažil čevlje, sem pa kmalu sprevidl, da oni niso taka sodrga, kakor vidimo v Buenos Airesu počestno mladež, ki ne pozna niti resnice, niti lastnine, niti strahu niti starosti, ne božje ne človeške pravice. Dežela je tam pač ubožna in je zato težko, da bi dala belega kruha v izobilju družinam, katere štejejo več ust. Saj ni nobene industrije, polje je tudi skopo, gozdov pa nikakih. Očetje žive kot kočijaži, ki v dolgih vrstah čakajo, kdaj jih zadene delo, njihovi otroci pa snažijo tujcem čevlje in kriče ponujajo dnevnike, kateri pridejo iz Tucumana ali Córdobe, seveda z endnevno zakasnitvijo.

Sedaj pa po mestu! Najprej sem hotel pozdraviti Marijo v njenem svetišču, ki stoji nad glavnim trgom. Ura je bila 15.30. Cerkev zaprta. Trg pred cerkvijo je prostran gaj, polen raznega senčnega drevja, zato sem menil: dobro sedem na kako klopico! Boš sedel, če bo kje! Klopi je res bilo na pretek, in tudi prijetna senca na njih, toda kaj hočem, ko je pa na vsaki klopi nekdo smrčal spanje pravičnega. Pogledam vse okrog, če je kje kaka restavracija ali kaj podobnega, kamor bi človek stopil, da popije kaj hladnega proti pasji vročini dne kakršnih so v Catamarki bolj vajeni, kot smo jih Kranjci. Pa mislite, da sem kaj našel? Nič, prav nič, kajti vsa vrata so bila neizprosno zaprta, edino neka "cervecería alemana" je imela vrata odprta. Tja pa tudi ne grem!

Krenil sem dalje in obšel vse vogle prav tja do postaje, kjer sem upal najti kako šumno gostilno, kjer človek dobi prigrizek in prilizek po volji. Ko sem stopal skozi drugi gaj, sem pač slišal smrčanje iz vseh klopic, toda iskane gostilne ni bilo nikjer. Tamle pa bo nekaj! . . . "Rotisería. Minutas a toda hora", je glasno oznanjal napis. Vendar nekaj! . . . Pridem blizu. S perziano so bila zaprta prva vrata . . . No to ni važno. Z vogla bodo gotovo odprta! . . . Spet perziana in še z železnimi zapahi je bila zaklenjena. In prav tako tudi na drugi strani vogla . . . "Minutas a toda hora" . . . Dognal sem, da ima v Catamarki vsaka ura pač "minutos", "minutas" pa od 14—16 ure ni, ker tisti čas Catamarca zaspí vsak dan kot zakleti grad.

Še naprej sem taval in slednjič našel nekef bufet, kjer sem dobil prostor pri mizi in poskrbel tudi za želodčne potrebe. Pozanimal sem se, če je tam kaj naših ljudi, pa sem zvedel, da bi jih zastonj iskal. Pač bo nekaj naših na delu nekaj odaljeno zunaj, kjer delajo jez Jumial, toda v mestu Catamarki pa menda ne bo nikogar.

NA BOŽJI POTI.

Catamarca je mesto, ki ima nekaj čez 30.000 ljudi. Prvotno glavno mesto v "Dolini" je bilo San Juan de Rivera, ustanovljeno l. 1558. Mesto so Indijanci napadli in porušili. Spet je bilo pozidano in so ga še drugič porušili Indijanci Calchaquí. Šele l. 1683 je bil postavljen temelj sedanji Catamarki; na starem, prej

25. junija slavi "Slovenski dom" 15-letnico delovanja svojega članstva med rojaki. Ta dogodek bo proslavil z lepo prireditvijo v

DVORANI ALSINA 2832, OB 15 URL.

Glavne točke sporeda so lepo petje, nekateri manjši nastopi ter šaloigra

"SNUBAČ" (spisal Čehov).

Sodelujejo tudi sorodna društva: S.G.P.D. iz Ville Devoto, Samopomoč, Slovenska Krajina in Sokol.

oddaljenem mestu pa so ostale le razvaline. Polno ime novega mesta je bilo San Fernando de Catamarca.

Ker je dežela pomaknjena daleč notri v gore, ker je radi suhega podnebja kaj malo privlačna za tujca, ki je iskal plodnega polja ob lepih rekah, zato so one skrite dežele ostale dolgo pod strašilom indijanskih domačinov, kateri so se pomaknili v one kraje in tamkaj živeli od paše in lova. Sem pa tja so pa tudi zalotili kje kake bele priseljence, katerim so pobrali imetje in glave.

Prov. Catamarca ima 71.000 km² površine ter 180.000 prebivalcev. Zadnji čas je začela gospodarsko bolj napredovati, ker so odkrili mnoga bogata ležišča raznih rud, a je rudarstvo šele v početkih. Obetajo pa, da bodo v kratkem pridelovali tamkaj mnoge prekoristne rudnine kakor baker, cink, železo, zlato . . . Tinogasta in Andalgalá sta najvažnejša kraja industrijske Catamarke, in ležita dalje proti zapadu. Tudi do tja vozi vlak, a ne skozi mesto Catamarca temveč skozi La Rioja.

Catamarca pa ima eno, kar je bogastvo tega mesta. Lahko se reče, da to mesto živi od božje poti "Marije del Valle", prav kakor živi Luján od romarjev.

Zgodovina tega kipa Marijinega sega v leto 1670.

Katedrala tega mesta, Marijino romarsko svetišče, ki je tudi sedež škofije, je kakor knjiga, ki podaja zgodovino Marijinega kipa.

L. 1670. je prišel nek domačin opozoriti priseljence Salazarja, da so našli tam nekje v skalni steni nekega "boga". Paganski Indijanec je pač po svoje mislil, in je menil, da je "bog" tisto, kar je španec spoznal za kip Marije Brezmadežne. Bil je to 60 cm visok kip, katerega je nekdo postavil v neko skalno steno. Indijanci so kip našli in mu začeli skazovati čiščenje. Zdelo se jim je pa, da tisti prostor ni primeren za bogoslužje, zato so se obrnili na Salazarja, kateri je med njimi užival sloves modrega in dobrega moža, katerega so divjaki zelo spoštovali, drugače kot druge lakomne Špance, kateri so delali z Indijanci kot z divjačino.

Salazar je vzel v svoje varstvo Marijin kip in mu zgradil malo kapelo poleg svojega doma. Tamkaj se je začelo čiščenje, dolinske Marije, ki je s časom tako rastlo, da zbere današnji čas Nuestra Señora del Valle v velikih dneh romanja včasih tudi do 200.000 romarjev iz vseh severnih provinc.

V to Marijino svetišče sem stopil tudi jaz, da tamkaj izročim Mariji zadeve našega naroda, katere bi ji želel ponesti na Brezje ali na Sveto Goro.

Ob 16.30 uri šele so katedralo odprli. Velika cerkev je to, grajena v kolonialnem slogu, vsa poslikana s prizori iz zgodovine Marijinega kipa.

Nad glavnim altarjem pa je kapelica, tako kakor v Novi Pompeji in ravno nad glavnim oltarjem stoji Marijin kip, kamor sem se namenil in si zagotovil za naslednji dan sveto mašo za 9 uro.

Svetemu Cirilu in Metodu

3

Rastoča močnejše, krepkeje z dna src se razvije
naj pesem, ki vredno proslavlja solunska naj brata.
A pesem najlepša je živo bogastvo, ki lije
iz vrel PLEMENITIH DEJANJ, ko reka vsa zlata!

Ta pesem, oj bratje in sestre, naj zraste odločno
in ta veletok naj zlata se razlije mogočno
v razmahu širokem preko tesnih bregov, vse krepkeje,
v nas samih in v našem življenju, močnejše, silnejše!

Ko gledata zdaj nas iz solnčne višave nebeške,
že rešena vsake težave in muke človeške,
v največje veselje jim bo, če zvestó tu živimo

v krepostih, ki v raju jih žar njih obdaja ko zarja.
Tako, na način, ki najbolj njih željám odgovarja
izredna duha velikana dostojno častimo!

Prve jasnejše podatke o naših pradedih, o starih Slovanih, najdemo v spisih Grkov in Rimljanov. Spoznali so nas po prekupčevalcih potujočih po naši takratni domovini in trgujočih posebno z jantarjem. Živelimi smo že nekaj stoletij pred Kristom nekako tam, kjer se danes nahajata Poljska in Ukrajina, v glavnem med Vislo in Dnjeprom. Rimski zgodovinar Tacit (55—120) nas mimogrede omenja, in sicer pod imenom "Venedov" kot hrabre sosede Germanov v njih zaledju. Nemci nam še danes pravijo "Wenden" in "Windische". Niti Grki nas niso bolje poznali. Med nami in njihovimi mejami so bivali namreč Skiti in Sarmati, o katerih so zgodovinarji še ne dolgo tega mislili, da so bili Slovani. Česar nam pisani zgodovinski viri iz naše preteklosti ne povedó, skušajo učenjaki razkriti s pomožnimi vedami, posebno s proučevanjem razvoja raznih jezikov.

V prvih stoletjih po Kristu se pričinja doba našega izseljevanja iz tedanje skupne pradomovine. Do takrat smo govorili vsi enotno praslovanščino, ki se je razlikovala kakor tudi dandanes vsak živi jezik po raznih narečjih. Te praslovanščine ne smemo zamenjati z jezikom, v katerem so kasneje pisali sv. Ciril, Metod in njihovi učenci.

Imeli smo takrat tudi enotno skupno arhaisko kulturo, ki se še danes izraža v mnogih skupnih potezah. Narodopisci jih skušajo izluščiti iz pojavov, ki so se naši prakulturi še le v kasnejšem našem razvoju pridružili. Tako smo vsi Slovani prinesli seboj nagnjenje do večglasnega petja, ki se tako zgodaj ne najde pri nobenem drugem evropskem narodu. V naših okraskih, pri risanju, slikanju, vezenju itd. ljubimo Slovani še danes zraven geometričnih najbolj rastlinske motive v naspotju z našimi sosedi, pred vsem Germani, ki dado prednost živalskim motivom, na primer v grbih: orle, leve, medvede, sokole itd. Slovani so bili pač že davno poprej kmetovalci, med tem ko so ostali Germani še dolgo časa lovci. Slovani so nosili dolge lase in so jih pritrjevali ob sencih s posebnimi obročki. Ti obsenčni okraski so značilni za vse prazgodovinske slovanske grobove.

SLOVANSKI JEZ

Velika slovanska družina se je polagoma razcepila v mnoga plemena, ki so zapuščala drugo za drugim pokrajino med Vislo in Dnjeprom. V treh velikih tokih se razlijejo v nova ozemlja, proti severu ob Baltiškem morju in Labi, na vzhod po današnji Rusiji in proti jugu po Balkanskem polotoku in vzhodnih Alpah.

Postali so mogočen jež, ob katerem so se skozi stoletja razbijali ali so vsaj izgubljali svoje moči valovi brezštevilnih brezštevilnih azijskih narodov, ki so v pogostih pohodih ogrožali evropsko kulturo. Večkrat se je zgodilo, da so v predivji valovi preplavili ta živi jež in zdvijali preko njega daleč naprej po Evropi.

4

Izredna duha velikana dostojno častimo!
Če nista največja, med dobe največje brez dvoma
sta spadala. Kje še na slično bistrost naletimo?
Med vzhodom in Rimom bila je nevarnost preloma,

prosveti svetovni grozila je strašna pogibelj
od mohamedancev in ljudstev nešteti poganskih,
katerim od Črnega morja do severa tekla je zibelj.
Med njimi krdel je bilo še Slovanov neznanskih.

Že davno bili poljedelci so, prej ko Germani,
in bolj za napredek primerni od ljudstev nestalnih.
Kako bi prosveti služili Slovani — kristjani?

Iz tega spoznanja prosvetno in versko razvije
se delo dveh bratov junaških in požrtvovalnih.
Ljubézen, žareča vsa njuna, še vedno nam sije.

Tako se je za Huni posrečilo v šestem stoletju zopet
Obrom dobiti premoč nad delom Slovenov. Med temi so bili
tudi naši slovenski predniki.

Po odhodu Langobardov v Italijo, leta 568 po Kristu,
so se Slovenci stalno naselili po sedanjih slovenskih pokrajinah. Zasedli pa niso samo ozemlja, ki ga posedajo še danes, temveč stari Slovenci so bili prodrli tudi daleč po vzhodnem Tirolskem (Windisch Matrei!), po Salzburškem in po celi Srednji in Zgornji Štajerski do Dunajskega Lesa in Golovca.

O resnični nekdanji prostrani itaseljenosti Slovencev po vseh imenovanih, sedaj ponemčenih pokrajinah nam pričajo nešteta imena krajev, rek, potokov, hribov in gorâ.

Slovenci so bili torej v svoji prvi dobi na severu ob Donavi kakor tudi na Ogerskem mejaši Čehov in Slovakov.

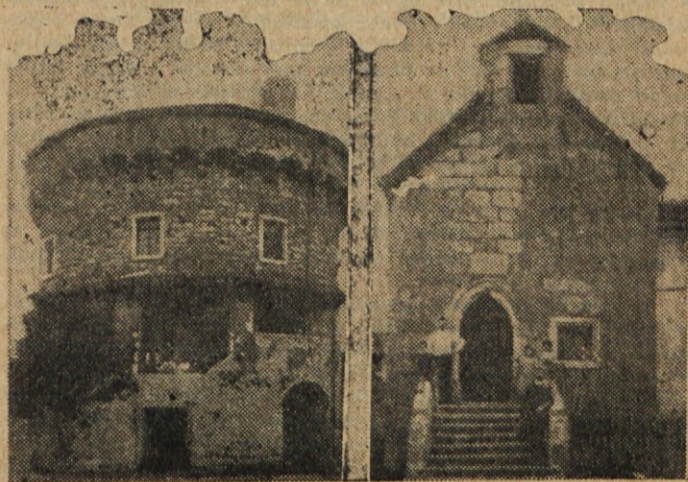
Le kratko dobo so bili tedaj Slovenci čisto prosti, svobodni, neodvisni, sami svoji gospodarji. Obrskega robstva pa jih je osvobodil organizator prve prave države med Slovani, Samo (623—658), ki je združil v veliko mogočna državo vsa slovanska plemena po Češkem, Moravskem, Slovaškem, Avstrijskem, Štajerskem, Koroškem in Kranjskem. Pridružil se mu je namreč tudi slovenski knez Karantanije Valuk. To je prvi slovenski knez, ki nam ga imenuje zgodovina. Slišali smo že, kako je Samo s svojo zmago pri Wogastisburgu Nemcem za časa svojega vladanja temeljito pregnal skomine po slovanski zemlji.

NEMŠKA PREMOČ

Po Samovi smrti razpade njegova mogočna država. Obri postanejo takoj drznejši in radi tega nemirnega soseda je vsa

Unos recuerdos históricos cuyo origen se remonta a los tiempos
viejisimos — de San Cirilo y Metodio.

Rojaki iz Lokve na Krasu vedo povedati marsikaj o teh
zgodovinskih zgradbah.

POSLEDICE FEVDALIZMA

Morda ne bo odveč, če si nekoliko ogledamo, kaj pomeni fevdalizem za nas Slovence in v večji ali manjši meri za vse Slovane, ki so prišli pod vpliv nemškega gospodstva.

V prvi dobi svoje zgodovine, to je od leta 568 do leta 772 imajo Slovenci svojo samostojno slovensko družabno uredbo, upravo in ustavo. Domači plemiči, narodni knezi, starešine in župani sodijo in vladajo ljudstvu, ki živi združeno v staroslovenskih zadrugah. Voli si svoje narodne kneze in jih slovesno ustoličuje ter namešča. Slovenska govornica je poslovni, uradni in dvorni jezik v zasebnem in javnem življenju. Imajo svojo staroslovensko pogansko vero in narodno bogoslužje. Vse je urejeno po načelih demokratizma, ljudskih pravic. Ljudstvo vlada samo iz sebe.

V drugi dobi svoje zgodovine, ki traja od leta 772 do leta 1918, so bili Slovenci pod tujo, nemško, nadoblastjo. Prišli so takoj v začetku te dobe pod oblast in pod vpliv dveh njim popolnoma tujih, neznanih načel:

1. Nemškega fevdalnega družabnega reda in
2. novega svetovnega verskega naziranja: krščanstva.

Slovenci nehajo biti to, kar so bili, svobodni narod, ki se je sam vladal. Vkovan je v tisočletno verigo nemštva, tuje družabnega reda, vzeta mu je samostojni narodni in gospodarski razmah in polet.

Za krščanstvo je morali imeti med nami slabe posledice, da smo se z njim seznanili prav takem za naš narod usodnem trenutku zgodovine in da so ga med nami vsaj v začetku širili Nemci, več ali manj neodgovorni za naše usuznjenje.

Kdor ni hotel sprejeti nove vere, je bil tudi upornik in sovražnik "svetega" rimskega kraljestva nemške narodnosti. Premoženje upornikov se je zaplenilo in je postalo po nemškem pravu last nemškega kralja. Slovensko uporno plemstvo je bilo pomorjeno, ali je ubežalo iz dežele. Njih posestva je kralj razdelil med nemške grofe in škofo. Pri tem ne smemo pozabiti, da je z redkimi izjemami pripadala višja duhovščina nemškemu plemstvu. S temi je prišlo nešteto nemških naseljencev v naše kraje. Tako se skozi stoletja naša zemlja germanizira. Nemški življenj je imel razen tega tudi povsod prednost, Slovenec je bil do zadnjega časa vedno in povsod kot manj vreden zapostavljen. Pravi čudež, da se je še toliko Slovencev ohranilo.

Spomeniki naše samostojnosti: *Krnski grad*, na katerem so stolovali naši slovenski knezi, *knežji stol*, na katerem so

9. JULIJA NA PATERNAL

Vse člane Bratovščine ž. R. Venca pričakujemo 9. julija ob 15 uri na Avalos 250.

Povabljeni ste vsi prijatelji naše službe božje.

Pridite vsi botri z birmanci.

Po molitvi čajanka in zabava na Paz Soldán 4924.

jih Slovenci umeščevali v narodnem jeziku, cerkev *Gospe Svete*, kjer se je v krščanski dobi izvršil slovesni bogoslužni obred, in *Gospovetsko polje s knežjim kamnom*, vsi ti našemu narodu tako sveti spomeniki so prešli v last Nemcev, naših največjih zatiralcev.

naslednja doba napolnjena s praskami, prepiri in vojskami. Tudi Slovenci so postali v tem času precej bojeviti. To so morali spoznati posebno furlanski sosedje, ki so jim vladali langobardski vojvode. To dokazuje, da je morala imeti njihova kneževina lastno državno ureditev.

Ko proti sredi osmega stoletja Obri začenjajo zopet padati našo Karantanijo, njenemu knezu *Borutu* sicer pride na pomoč bavarski vojvoda *Odilo*, ali ta pomoč je bila draga, pomenila je priznanje tuje nadoblasti. (743). *Borutov* sin in naslednik *Gorazd* je že odvisen od Frankov, premagalcev Bavarcev, in po njegovi zgodnji smrti (med 751 in 753) tudi njegov naslednik in bratranec *Hotimir*. Za časa teh treh knezov, ki so bili že kristjani, je med Slovenci nastala dolga borba za premoč med dvema strankama, krščansko in protikrščansko. Med severnimi Slovenci so krščanstvo širili skoraj izključno nemški duhovniki. Izjemoma najdemo med njimi tudi irske menihe (škof *Virgilij*). Te nemške misijonarje so vneto podpirali vsi nemški vladarji, bavarski, frankovski in langobardski, in njih vnema ni bila vedno le iz ljubezni do krščanstva. Zato je mela protikrščanska stranka na svoji strani močno oporo v odločno protinemškem narodnem razpoloženju. Po *Hotimirovi* smrti, leta 769, je zmagala protikrščanska stranka in izgnala vse nemške misionarje. To je bil Nemcem ugoden povod, da so proti Slovincem nastopili z orožjem. *Usodnega leta 772 je bil v krvi zadušeni slovenski odpor in pokopana naša narodna neodvisnost za dolga stoletja, do leta 1918.*

Nekaj časa so nam pustili še slovenske kneze. Ko smo se pa pridružili uporju *Ljudevita Posavskega*, z njim bili v letu 822 končno premagani in so Nemci leta 828 radi svoje varnosti preuredili obmejne pokrajine, izgine še ta drobce

ODLOMEK IZ PISMA . . . IZ SEV. AMERIKE

(Na podlagi dejstev iz aprila) . . . Kar se tiče Primorcev, je zmeda popolna. Tiste fante, ki so bili v naši jugoslovanski vojski v Egiptu, je Čok z nekim pamfletom izvalil, da so odpovedali pokorščino . . . ne vsi, a večinoma. Sedaj delajo Angležem barake . . . Čok se je potem spet pobotal z vlado, fantje so pa ostali na cedilu . . . Čok je trenutno v Londonu . . . Na Sardiniji je kakih 8000 Primorcev, katere so zavezniki zalotili v Italiji kot delavske bataljone in jih internirali na Sicilijo kot nekatere vojne ujetnike. Nekaj Primorcev je v Bari in okolici . . . Kar se tie Primorcev doma, so vrši isti proces kot na Kranjskem. Od kraja je večina verjela v partizanske besede, tudi Bevk in drugi resnejši. Sedaj gledajo stvar že drugače in Bevk sam je ves nesrečen in intervenira, da ne bi pobijali, pa ne more nič opraviti . . .

Kar se tie Kranjske bo v kratkem izšla knjižica, ki stvari bolj pojasni. Tam se čita kako dr. *Brezigar* zaklinja svoje prijatelje v inozemstvu, naj ne verjamejo komunističnim poročilom. Opisuje strašno razdejanje, ki so ga povzročili. Ubitih je bilo 37 duhovnikov, porušenih 72 cerkva in 100 šol. (Dr. *Brezigar* je bil znana oseba slovenske napredne, torej liberalne, stranke) . . .

Naša Primorska tudi mene skrbi. Res, da Rusi nimajo radi

Lahov, toda kaj bodo bolj upoštevali LAŠKE komuniste ali SLOVENSKE? Agitacija za Primorsko je tu zamrla, ker *Adamič* in consortes za to nimajo smisla. Njim je vse zanesenjaška komunistična propaganda. Ta danes tu uspeva med vsemi. In Slovenci so samo majhen drobec ameriškega življenja. Bog ve kaj od njih ne smemo pričakovati. *Sforza* in *Sturzo* in *Salvemini* so lisjaki in vsi določeno isto hočejo glede meja. Prvi se je že precej diskreditiral, najbolj nevaren je *Sturzo* zlasti v katoliških krogih. Pravi Italijan, ki v najslabši obliki pove pol resnice, drugo polovico pa skrbno prikrije . . . Med ameriški Slovenci je sedaj nekako polovica za partizane. Ta polovica je silno bojevita, ker je tudi sicer tukajšnja javnost čisto pod vplivom sovjetske propagande. Odločno sta sedaj proti partizanom "Ameriška Domovina" in "Ameriški Slovenec" — SANS je prešel čisto v partizanske roke. Tu se ne da nič popraviti. *Vodušek* se je trudil, pa je prepozno začel. Na zadnji seji SANS-a so odklonili njegovo veliko osebno žrtev, da bi prevzel tajništvo te organizacije. S tem je za katoličane situacija razčiščena. "Sloga" je definitivno razbita. Ali je to dobro ali slabo, je težko reči, ker so nekatere dobre in nekatere slabe posledice. Gotovo pa Slovenci pri vodilnih krogih Amerike nismo pridobili na ugledu, ampak le izgubili. *Adamič* in SANS pomenita danes veliko negativno točko v našem narodnem delu — tudi za Primorsko.

EUHARISTIČNI KONGRES.

17. sept. se prične misijon po radiju za bolnike, katerega pa naj v svojo korist porabijo tudi zdravi.

Od 24.—30. sept. bodo duhovne vaje za fante in moške, za žene in dekleta.

7. okt. bo spoved za otroke v vseh cerkvah. Naslednji dan pa skupno sv. Obhajilo.

11. okt. ob 10.30 v stolnici slovesen sprejem papeževega legata.

12. okt. Slovesna otvoritev kongresa na trgu Republika (pri obelisku) ob 10 uri.

ob 18 uri pa bo veliko zborovanje istotam.

13. okt. ob 9.30 velik zbor otrok na trgu Republika.

Ob 18 uri pa istotam veliko zborovanje.

Ob 22.30 bo koncentracija fantov in mož na Pl. Congreso od koder bodo šli v sprevodu na Pl. República, kjer bo polnočna maša in skupno sv. Obhajilo.

15. okt. (nedelja): Ob 10 uri slovesna sv. maša na Pl. República.

Ob 16.30 koncentracija naroda, ki bo formiral nato procesijo, ki bo šla po Diagonal Norte na Pl. República.

Ob 18 uri bo zaključni akt.

Ob priliki ljubljanskega euharističnega kongresa se je zbralo 200.000 našega vernega naroda.

Un aspecto de la procesión durante el gran Congreso Eucarístico en Ljubljana en 1935. Aparecen los trajes típicos.

Simon Gregorčič:

ZIASNI ZVEZDE MU TEMNE!

Tiho polnoč zemljo krije,
tožno mirna plan in log.
Bledi mesec temno sij,
spava sanja vse okrog!

A če vse odeva spanje,
srce moje še bedi.
Njega ne blaže ni sanje,
duh otožni moj ne spi.

Tu klečim vrh griča v noči,
lipa nad menoj šumlja.
K zvezdam zrem in zdihl vroči
vro iz duše do neba:

To prošnjo le sliši, Večni,
oh ne molim je za sé;
Molim jo za rod nesrečni.
zjasni zvezde mu temné!

Bliža se stoletnica najbolj ljudskega vseh slovenskih pesnikov, Simona Gregorčiča. Že tedaj je bila njegova prošnja ganljiva! Kako bi zajokala njegova duša šele danes vpricho nepopisnega gorjá, katerega nam je prinesel tujec.

AVEŽANEDSKA OBLETNICA

12. in 18. junija smo slavili osmo obletnico slovenske službe božje na Avellanedi. Posebno prisrčen je bil 18 junij, ko je prihitel tudi č. g. Kisilak in župnik sv. Roze dr. Carboni.

Litanije smo ta dan tako lepo zapeli, kot še nikoli. Tisti, kateri so prišli ta dan iz drugih strani, so bili kar zavzeti. Tisti, ki redko prisostvujejo slovenski službi božji so bili do solz ganjeni.

Prelepo je govoril P. dr. Carboni, ki je pokazal na bogastvo naše vere v pobožnosti do Jezusovega Srca, v katerem nam je Bog pokazal svoj mili obraz in nam dal zaupanje v trenutkih bridkosti in zagotovil nagrado in večno srečo, med tem ko nevernim ne ostane drugega kakor obup, kadar jih zadene bridkost. Naslonjen na Božje Srce veren človek vedno najde mir, tisti mir katerega daje Jezus in katerega svet ne more dati.

Sledila je na to čajanka. Gospodinje so bogato obložile mize in možki so poskrbeli, da je bilo kaj kapljice. Sledila je na to vesela zabava, da smo se prav vsi do sitega nasmejali.

Naj bo ob tej priliki izrečena posebna zahvala pevcem, ki se tako nesebično trudijo za to lepo apostolsko delo, ki se

vrši na Avellanedi. Naj se nikar ne utrudijo! In lepo bi bilo, če bi se pridobilo še kaj novih pevcev in pevk. Posebno veliko zaslugo ima pri tem delu g. Ciril Kren, ki se kljub premnogim oviram, potrudi med rojake iz daljne Floride.

Premnogo se prizadeva za to lepo stvar Bratovščina, katere odbor stori vse, kar more za božjo čast in zveličanje duš. Franc Bojnec, Marika, Hedvika, Ana in Veronika so duša vsega našega gibanja med rojaki.

Vso podporo pa daje tudi Slovenska Krajina, katere odborniki aktivno doprinesejo k vsaki naši verski svečanosti; posebno predsednik Šeruga in načelnik nadzornega odbora Preininger. Predsednik društva je to pot nauravil malo zbirke in smo tako zbrali 20.50 \$ katere smo izročili sestram sirotišča v znak naše hvaležnosti, da nam dajejo na razpolago kapelo in dvorano.

† Izdihnil je VIKTOR BENEDEJČIČ doma iz Tolmina. Bil je klepar že doma in tukaj našel prav dobro delo, toda klima klima mu ni služila in je pred letom obel 8. junija pa je zatisnil oči star 48 let. Zapušča v Evropi dva otroka, dva pa ima tukaj in ženo, ki je Argentinka.

Na zadnji poti so ga spremili mnogi rojaki.

David Doktorič:

VIZIJA

Vesolja je pela moja duša,
ko znašel sem se v šotoru Najvišjega.
Omamljen od žarkov luči in žive toplote,
izhajali so iz božjega lica in odbijali se v veseljstvu,
nem obstal sem, ves ubog in trpetajoč, pred Njim.

On pa me je najprej mazilil z oljem svetosti:
"Pojdi, daruj pred mojim ljudstvom,
posveti ga in moli nad njim!" — —
Nato me je opasal z bliskajočim se mečem:
"Kralj si! Sodi narodu v pravici!" — —
Nazadnje izročil mi je harfo z zlatimi strunami:
"Udari v strune, da zazvene, in prerokuj svojim bratom!"

Komaj tedaj sem se prav zavedel
iz svoje omotice v resničnost Njegovih besed.
Ko trepetlika je en sam trepet,
pa niti ne čutiš, tako lahna je sapica.

tako je valovalo drgetanje skozi mojo dušo:

"Gospod! Nikar! Usmiljen bodi z menoj!"

Zrušil sem se v prah pred Njegovim Veličanstvom
in z dvignjenimi rokami sem Ga rotil:

"Nikar, Gospod, nikar!

Pretežka zamé so takšna bremena!

Kako bom daroval za Tvoje ljudstvo,

ko sem sam tako strašno nevreden?

Kako bom rabil meč, preslabe so moje roké!

Okoren Ti bom prerok med brati,

moje grlo je raskavo in moj jezik tako neroden!

V zasmeh bom Tvojemu ljudstvu!"

Čaroben smehlaj je zaokrožil Gospodova usta,
dvignil me je Njegov pogled poln ljubezni,
molče me je venčal s trnjevo krono,
ogrnil s Herodovim plaščem
in na ramo položil mi križ.
Bil je pa križ težak in robovi mu ostri.
Doumel sem Njegove besede:
"Pridi in hodi za menoj!"

NEKAJ ZA STARIŠE

LEPOTA IN SREČA NEDOLŽNOSTI IN ČISTOSTI

“Tri reči nam je ljubi Bog ohranil iz raja: zvezde, cvetlice in otroško oko.” Tako sem našel nekje zapisano. — Zvezdnato nebo so že stokrat opevali pesniki in pesniško-nadarjeni pisatelji; njega lepota očaruje mlado in staro oko. In majniško cvetje! Ko se oziraš po dehtečih logih in vrtovih, ti je v duši, kakor da bi se tvoje lastno srce liki cvetlična čašica odprlo v deviški nežnosti in ljubkosti. Vsaka cvetka ti takorekoč kliče v imenu Stvarnika: Tebi na ljubo! Bolj pa kot zvezdnato nebo, bolj kot majniško cvetje — zbuja nedolžno otroško oko spomine na izgubljeni raj. Za tem očesom je vse jasno; tu ni varanja in zapeljevanja. Sovraštvo in jeza, zloba in strast še ni skalila miline otroških oči; resnost življenja, skrb in smrt še ni izvabljala solza iz njih. — Takšna sta bila tudi Adam in Eva v raj, dokler ju ni zmotil in zbegal hudobni duh. Po grehu je bil pogled zbeگان, nemiren, mrkel, strašen. Jek, solze kesanja so zatemnile in zračile milino oči. Zato pa — se zdi — bi ne bilo bolj ganljive pridige zoper gleh, kot če bi postavili na prižnico nedolžnega otročiča, da bi pobožno molil; sedaj za njim pa starega, ostudnega grešnika z motnimi, satanskimi očmi. Iz grešnika zija pekel, iz otroških nedolžnih oči pa odseva nebo.

Ali veš, kdo je dal ljubko, prikupljivo, očarujoče oko otroku? — Nedolžnost, ki stolje v otroškem srcu kakor v svetišču. Oko je le nema podoba te notranje lepote. In ta nedolžna otroška duša je Bogu daleko ljubša, nego zvezdnato nebo, nego cvetlična livada. Nobena rosna kapljica se ne iskri v jutranjem solncu tako lepo, kot biser nedolžnosti v cvetni čaši otroškega srca. Zato pravi pisatelj Hattler, da ni na vsem svetu (razen zakramenta sv. Rešnjega Telesa) nič tako lepega, plemenitega in svetega, kot nedolžen otrok.

Starši si žele lepih otrok z rožnatimi lici, vitkim telesom, ljubkega vedenja. To samo na sebi ni napačna želja. Vemo pa, da se povsod in vselej to hrepenenje ne uresniči. A to je gotovo, da je vsedobri Bog duše vseh otrok, ki so bili krščeni, okrasil z najlepšim, kar se sploh more človeku dati: s sijajem božje milosti. Za to notranjo krasoto, ki jo navadno imenujemo nedolžnost, bi se morali starši predvsem brigati; nedolžnost bi morali z vsemi močmi braniti, ščititi in negovati.

La imagen milagrosa de Nuestra Señora en Brezje. Pod zaščito Marije iz Brezij se je vršil ljubljanski euharistični kongres 1. 1935. Buenos Aires bo slavil veliki Euharistični kongres od 8—15 okt.

UN LIBRO DE YUGOSLAVIA.

Apareció el “Drama yugoslavo” interesante libro de Juan Boric que publicó un estudio interesantísimo acerca de Yugoslavia.

El libro trata extensamente la situación de Yugoslavia, explicando en base a los hechos de la historia y política la situación actual de nuestro país.

Vemos desfilar toda la historia y los prohombres, los problemas, las necesidades, las luchas internas y el alma yugoslava.

El libro tiene 128 páginas y cuesta \$ 3.—

Se puede adquirir en nuestra Dirección (Pasco 431).

Telesna lepota bo sčasoma ovenela in izginila kakor listje v jeseni; lepota duše pa ostane, ako je človek brzvestno ne vrže v blato greha. Ta notranja lepota postaja od leta do leta lepša, dokler ne zadehti v nevenljivi in večni pomladi. Zunanja lepota vtegne biti otroku zelo nevarna, ker privablja kakor dišeči med v panju, požrešne sladkosnedneže, da jo požro in uničijo. Notranja lepota, nedolžnost, bo pa zunanjo le očarjala, kakor vzhajajoče solnce jutranje nebo.

Nedolžnost je pogoj in temelj zemeljske sreče. Kje pa raste in prospeva neskaljena sreča, vedro oko, jasen obraz, tiha zadovoljnost, vesela živahnost, kje drugod če ne v zemlji nedolžnosti! Če so satanovi kremplji ugonobili mlademu človeku nedolžnost, če so mu dali okusiti iz strupene kupe sladkega greha, nimate v njm drugega, kot pobeljen grob; njegova zunanja lepota je le predpustna krinka na ovenelem obrazu.

Zdaj, upam, smo prepričani, kaj je za otroka in za vsakega človeka stokrat boljše in lepše nego lepa in dragocena obleka, nego prikupljiv obraz, nego stotisočera dota: to je jedro notranjega življenja — nedolžnost.

Ta biser je treba čuvati in stražiti tem bolj, čim več sovražnikov preži nanj. Ker se otrok številnih nevarnosti še ne zaveda, ker ne zna ceniti zaklada, ki ga nosi v sebi, imajo starši toliko večjo dolžnost, da to dragocenost zaščitijo; kajti po zemlji se vali hudobija in zapeljevanje liki vesoljni potop, ki preti utopiti nedolžnost zlasti v umazanem grehu. Nedolžnost je izgubljena s prvim smrtnim grehom, ki ga otrok naredi. Smrtni greh ima pa vsakovrstno podobo: včasih se pojavljuje v obliki grde nepokorščine, sovraštva, tatvine, zanižnosti v službi božji. Najnevarnejša in najdrznejša morilka nedolžnosti je pa nečistost.

Čednost čistosti je torej glavni pogoj nedolžnosti. Sv. Ambrozij trdi, da podeljuje sveti Cerkev poseben sijaj trojna čistost: čistost samskih, čistost zakonskih in čistost vdov in vdovcev. Častljiv je zakonski stan, a stan devištva ga daleko prekaša.

Že npravni čut nam pove, da je obvarovana in nemadeževana čistost nekaj tako plemenitega, nebeškega, da izsiljuje spoštovanje celo pri umazanih razuzdancih. In če razuzdanec odpre svoja ostudna usta, da govori zoper čistost ali čisto mladenko, stori to, ker vidi v ogledalu čistosti svojo lastno gnusobo; v srcu pa zavida nedolžno osebo za srečo, ki jo je sam zapravil. Ako ima človek slabosti, pomanjkljivosti, je kljub temu še vedno lahko poncsen, da je le čistega življenja; v tej prednosti in obliki ima neprecenljivo bogastvo.

ŽENINI — NEVESTE — DRUŽINE
Obrnite se na

SLOVENSKO TOVARNO POHIŠTVA

ŠTEFAN LIPIČAR

GUTENBERG 3360 y Avda. SAN MARTIN Tel. 50-3036

KAM NAJ POJDEMO

Vpričo modernega napredka, kateri daje človeku možnost, da si uredi svoje življenje brez velikih bridkosti socialnega reda, je marsikdo pozabil, da kaže človekova pot še naprej, onkraj groba. Pa še tista "zemeljska nebеса" katera bi si ljudje radi ustvarili so kakor sanje, ki se vpričo resničnosti življenja razblinijo v nič, zakaj kljub materialnemu blagostanju premnogi niso srečni. Pa se zgodi še to, da sovraštvo zapali vojno, da poseže v človekovo življenje bolezen, nesreča in smrt . . . Tako se uvidevnemu človeku razblini prazno upanje na zemeljsko srečo in tako človek, ki res misli, nujno pride do istega kot Prešeren v svoji sloveči pesnitvi "Krst ob Savici":

"Da srečen je le ta, kdor z Bogomilo
up sreče onstran groba stavi."

Davno že je prišel človek do tega spoznanja in Bog sam nas je o tem zadosti natančno poučil po razodetju, katero je dopolnil Sin Božji, ki je svoj nauk in sadove svojega trpljenja izročil svoji Cerkvi. Ko bi ne bilo človeku življenje dano za preskušnjo, bi nikomur niti na mar ne prišlo, da bi podvomil o resničnosti Evangelija in Cerkve in tudi raznih ver bi na svetu ne bilo. Ker pa je življenje le preskušnja, zato posega v človeško dogajanje z božjim dovoljenjem hudobni duh in postavlja človeka v izbiro, ali hoče res služiti Bogu ali pa le samemu sebi, k čemer ga zavaja zapeljivec z napuhom in samoljubjem . . .

Iz tega so nastale razne vere. Iz tega je nastal razkol med vzhodom in zapadom, radi tega so se odločili od Rima protestanti in se nato še med seboj radvojili v stotine sekt . . . Človek je pa postavljen na pot življenja, da si izbira, katera od teh ver je res Jezusova, katera je varna pot do večne sreče.

Pa ni tako težko dognati tega.

Iz evangelija je prav lahko razpoznati znamenja, katera je dal Gospod Jezus svoji cerkvi in po kateri jo je mogoče spoznati.

Cerkve božja mora biti

ENA IN EDINA.

Ena zato, ker je Bog vsem narodom oče in je Kristus za vse trpel in vse odrešil. Nad vsem tistim torej, kar narode loči, je hotel postaviti Gospod svojo Cerkve, katera naj vse narode druží v eno samo družino. Zatorej mora biti le ena prava Cerkve božja.

Ta pa mora biti po isti besedi Gospodovi tudi edina. Saj ne more biti ena, če lahko vsak po svoje misli in ravna in uči. Samo eden je bil nauk in enoten mora ostati. Vsak poskus, kateri hoče razdvojiti enotnost Cerkve, je v nasprotju proti osnovni potezi Cerkve in nauka Kristusovega. Katoliška Cerkve je edina, ker ima enake nauke, zakramente in postave po celem svetu.

BITI MORA VESOLJNA.

Prav zato mora biti ena, ker mora družiti vse narode, ker smo vsi ljudje božji otroci; čeprav različne barve na zunaj, imamo vsi duše ustvar ene za večnost in odrešene po Jezusu Kristusu. Vsako delo, katero oznanja narodne cerkve in kriči o osamosvojitvi vere od enotnega središča krščanstva je le delo ošabnosti ali koristolovstva nekaterikov, ki oznanjajo pretirani nacionalizem iz umazanih nagibov in obetajo narodu nekaj, česar mu nikdar ne dajo, pač pa sejejo razdor, ki vodi do vojsk in brezmejnih nesreč. Saj je sedanja vojna raven sad brezverskega nacionalizma, ki je imel na skrbi le ozke interese enega naroda brez ozira na pravice sosedov, z zanikanjem vesoljnega

bratstva . . . In nazadnje, kdo so tisti, kateri oznanjajo nacionalistične teorije? . . . Tisti kateri "od naroda žive" in katerim je deveta briga, da bi "za narod živeli".

Kristusova Cerkve ne more biti torej tista, katera omejuje svoje delo le na ozki krog enega naroda ali države.

BITI MORA APOSTOLSKA.

kajti apostole je postavil Jezus za njene ustanovitelje in njihovi nasledniki imajo vodstvo Cerkve Kristusove. Tista verska skupina, katera je zgubila zvezo z apostolskim nasledstvom je izločena iz ravne črte krščanstva Kristusovega.

Apostolom pa je Gospod postavil tudi glavarja, ki je bil sv. Peter, 19 stoletij zgodovine je doprineslo nešteto dokazov, da je Petrova Cerkve res božja. Treba je le nepristranske volje, pa pride vsak resen zemljan prav lahko do spoznanja, da je Rimska Stolica resnično apostolska v ravni črti v zvezi s Petrom.

Njemu je obljubil Gospod, da "je peklenska vrata ne bodo premagala". Neštetokrat v njeni zgodovini je satan napel svoje sile da bi Rimsko Cerkve vničil. Bile so vojske, revolucije, preganjanja, krive vere . . . Vse to je Gospod že v naprej napovedal in proti vsemu temu je cerkvi zagotovil nepremagljivost.

Bolj nevarni kot zunanji so pa njeni notranji sovražniki. "Peta kolona" ni bila nova iznajdba sedanje dobe. Satan jo ima na delu že od početka. Od Iškarijota pa skozi vsa stoletja je delal na tem, da vrine v vrste cerkvenih služabnikov nevredne ljudi. Bilo je in se še dobi duhovnikov, ki so izdajalci svojega vzvišenega dela. Celo slabih škofov je bilo in nevredni papeži so imeli v rokah krmilo cerkve božje. Vse to je Bog dopuščal, ker je človekovo življenje preskušnja in mora tako človek, kateri naj postane vreden večne sreče, ostati dober tudi v vsakem pohujšanju . . .

Bog je pač čuval nad svojo Cerkvijo v vseh takih okolnostih in jo je očeval pred propadom in ni dvoma, da je največji dokaz božjega poslanstva Katoliške Cerkve prav to, da niti slabi papeži, škofje in duhovniki, ki so bili v Cerkvi satanova peta kolona, niso vničili Cerkve, proti kateri se "peklenska vrata" bore skozi vsa stoletja.

Ta Rimska Katoliška Cerkve je pa doprinesla tudi neštete dokaze svoje resničnosti

V SVOJIH SADOVIH.

Se bi vprašal kdo, zakaj je ravno Evropa postala zibelka moderne kulture. Zakaj pa ni zavzela tega mesta Indija in ne Kitajska in ne Zamorci? . . . Zakaj je bil ravno Rim žarišče zapadne kulture?

Nepriistransko poznavanje zgodovine dobro pove, da je to storil nauk Kristusov, katerega je sv. Cerkve oznanjala in njegovo naročilo vršila. Rimska Cerkve je bila, katera je oznanjala nauk ljubezni in dolžnost žrtve. Iz njenega naročja so prišli ne le veliki svetniki temveč tudi nedosegljivi učenjaki . . . Lahko je otrokom bogatinov, kateri razsipajo bogastvo, katero so jim stariši zapustili in se ponašajo z nečem, za kar nimajo nobene zasluge! . . . Oni sami bodo kmalu padli v bedo! . . . Tako so tudi narodi, kateri so se hoteli osamosvojiti od svoje skupne Matere Cerkve zašli v gorje, ki je sad razdvojenja in sovraštva.

Nad vsemi velikimi možmi, katere slave narodi, so veličastne podobe svetnikov, katere je dala sveta Cerkve narodom in tako dokazala svoje božje poslanstvo.

Res je, da se med pobožnimi najdejo razne slabosti, da je med cerkvenimi oblastniki takih, kateri niso vredni veličine nauka, katerega oznanjajo; z zgledom

CIRILO Y METODIO

El 7 de Julio se conmemora la fiesta de los apóstoles eslavos San Cirilo y Metodio.

Ya antes de la venida de ellos había misioneros que evangelizaban a los pueblos eslavos, trabajando especialmente entre los eslovenos, croatas y serbios como también entre los checos y eslovacos, pero, siendo ellos mayormente de procedencia germana, no podían entenderse con el pueblo. Había aún otro obstáculo peor: con la nueva religión venía también la dominación alemana.

Para contrarrestar las consecuencias políticas el príncipe moravo (Checoslovaquia) Rastislavo, siguiendo la indicación del Papa Nicolás I, que no tenía en Roma sacerdotes conocedores del idioma eslavo, se dirigió a Constantinopla al emperador Miguel III quien les mandó a Constantino (Cirilo) y Metodio, naturales de Grecia. El primero de ellos había sido alumno de Focio, causante del cisma griego. Los dos hermanos llevaron consigo las reliquias del Papa San Clemente mártir, muerto en Crimea (101) por orden del emperador Trajano. Constantino creó el alfabeto eslavo, basándose en el griego, que se llamó "glagolica". Inmediatamente tradujo a la nueva escritura los textos más importantes de la liturgia. Fué éste el éxito mayor de los Santos Misioneros, ya que pusieron las bases para la literatura eslava, cuya historia comienza allí.

Para que la liturgia llegara más al corazón de los neófitos y la nueva fe se arraigara con mayor vigor en ellos, Constantino y Metodio celebraban las ceremonias religiosas en lengua eslava, obteniendo más tarde su aprobación de la Curia Romana.

Mientras tanto, en Constantinopla nacía el cisma que habría de dividir a la Cristiandad.

Para cerciorarse de la ortodoxia de los Santos Cirilo y Metodio, el Papa Nicolás I los llamó a Roma. Cuando llegaron, ocupaba el trono papa Adriano II, quien les salió al encuentro al enterarse que traían las reliquias de S. Clemente. Constantino enfermó en Roma y sintiendo cercano su fin, entró en el convento de los benedictinos de S. Clemente, tomando el nombre de Cirilo. Allí entregó su alma a Dios, el 14 de Febrero de 869, a los 42 años de edad.

ne kažejo tega, kar z besedo uče. Toda vse to je samo nov dokaz, kako je pekel na delu s svojo "peto kolono". Saj vsak razumen človek vidi, kaj je božje in kaj je človeško. Božji je nauk, ki ga uči in ki je zapisan v vsakem katekizmu. Po tem bo Bog vsakega sodil. Božji so tudi zakramenti, katere deli, če je tudi nevreden služabnik božji. Po njih posvečuje Jezus svoje vernike in ne zgube nič na svoji učinkovitosti, če je duhovnik nevreden delilec božjih skrivnosti.

Očitajo nekateri da ima Cerkev preveč razkošja . . . . Saj ni nihče dolžan, da cerkvi in lakomnim duhovnikom vali denar . . . . Kdor je uvideven, pa dobro ve, da cerkev potrebuje tudi nekaj podpore v gmotnih zadevah in da je vsak vernik tudi dolžan, kaj dati v božjo čast. Saj vse od Boga prejme. In če je upravičeno, da hočejo ljudje svojemu stanu primerno živeti, pristojta ta pravica tudi duhovniku in še bolj pa pristojta lepota svetišča Najsvetejšega Boga . . . . Tisti duhovnik pa, kateri dela svoje delo za denar, je svoje vzvišene naloge nevreden . . . .

RIMSKI ČUDEŽ.

Trezno prevdarjanje vseh teh dejstev in nepristransko proučevanje dolge zgodovine svete Cerkve pokaže vsakomur prav jasno, da je prav Rimskakatoliška Cerkev tista ustanova, katera je varna pot v srečno večnost.

Ne zato ker je "rimska", kajti lahko bi imela svoj sedež tudi kje drugje. Le to je važno in nespremenljivo, da mora biti njen glavar naslednik sv. Petra, kateri je v Rimu oznanjal evangelij, bil rimski škof, je v Rimu umrl in tamkaj tudi svoje naslednike zapustil.

To je apostolski Rim. Ne italijanski, ne fašistični. Če se je dobil kak duhovnik, kateri je podlegel fašističnemu pritisku, je bilo to njegova osebna slabost. Še več pa je bilo takih naših duhovnikov, ki so moško klju-

Metodio asumió la defensa de la liturgia eslava contra muchos impugnadores; además tramitó la creación de un obispado en Panonia eslava (Yugoslavia). El Papa Adriano II erigió el Arzobispado de Moravia y Panonia, que abarcaba los territorios eslavos entre el Adriático y los Cárpatos occidentales, a cuyo frente puso a Metodio. Aprobó, además, la liturgia eslava, debiéndose leer antes la epístola y el evangelio en latín. Metodio fué consagrado obispo y enviado a su grey.

Durante la ausencia de Metodio se desencadenó otra guerra entre los germanos y eslavos del Oeste. Los hijos de Luis el Germánico, Carlomán y Carlos invadieron la Moravia y Eslovenia (869), llevando a todas partes el saqueo y la muerte.

Al mismo tiempo fué apresado Metodio por los obispos bávaros, que lo llevaron a Alemania, donde sufrió vejámenes durante dos años y medio.

Mientras tanto, la grey estaba sin pastor. Los obispos bávaros querían obligar a Metodio a renunciar a su Arzobispado, cosa que no lograron. Recién en 873 Juan VIII envió un legado papal, que liberó a Metodio, castigando con suspensión a los obispos germanos; tres de ellos murieron de muerte trágica poco después.

Metodio fué restituido a su Iglesia. En 874 bautizó en el histórico Velehrad a Borivoj, príncipe checo y a su esposa Ludmila, además de otros jefes checos. Este acontecimiento es la piedra angular de la historia checa, si consideramos que el ducado de Borivoj reunió a su alrededor a todos los demás checos, haciendo su entrada en el concierto de las naciones civilizadas.

Metodio tuvo muchos disgustos con el obispo de Nitra, Vichingo, subordinado a él. Fué acusado en Roma, adonde acudió para salir airoso de la prueba, consiguiendo nueva aprobación de la liturgia eslava.

Volvió a Moravia; terminó la traducción eslava de la Sagrada Escritura; formó a 200 sacerdotes, de los cuales nombró como sucesor en el Arzobispado a Gorazdo.

El 6 de Abril de 885 entregó su alma al Creador, siendo guardados sus restos en la iglesia de la Virgen María en Velehrad.

bovali vsem pritiskom in ostali res pravi služabniki cerkve Kristusove, ki ima v rimskem papežu svojega vidnega poglavarja, katerega Sveti Duh vodi, da ohranja nezmotno nauk Kristusov in njegovo sveto vero za vse narode po širni zemlji.

Rim je bil skozi dolga stoletja mednarodni. Šele v zadnjem stoletju, ko je zasejala toliko sovraštva moderna zmeta pretiranega nacionalizma, kateri preti razdvojiti narode na nespravljive drobce, je italijanski nacionalizem hotel monopolizirati Rim in je s tem dal povod drugim nacionalizmom, da se je začela sejati mrznja proti Rimu, ki je središče Cerkve Božje.

Delo satanovo je to, ki v vsakem stoletju najde kak nov način, s katerim skuša begati narode, da bi čim več ljudi zmotil na njihovem potu proti večni sreči.

Neštetokrat v zgodovini pa je že Bog posegel čudežno vmes in je obvarval rimsko mesio pred grozotami in razdejanjem, da bi s tem podal narodom nov dokaz, da živi v Vatikanu njegov najvišji predstavnik na zemlji in da je tam nezmotno središče njegove svete vere, da se je tja treba obrniti po večne resnice.

Letošnji 4. junij je en nov dokaz te vrste. Saj je to pravi čudež! Saj se je zdelo nemogoče, da se obvarje rimsko mesto pred razdejanjem sedanje vojne, ki je že toliko starin in umetnin poteptala v prah! In vendar je v začudenje vsega sveta šla vojska čez Rim, ne da bi pokale bombe, ne da bi se rušile cerkve in katakombe v katerih počivajo telesni ostanke tolikih svetnikov, ne da bi se kdo pritaknil najveličastnejše cerkve celega sveta, cerkve Svetega Petra, kjer počiva prvak svete Katoliške cerkve, sv. Peter, ki je skala, na katerega je Gospod Jezus postavil svojo Cerkev in je peklenska vrata ne bodo premagala.

Ob priliki godu sv. Petra in Pavla bomo letos še bolj doumevali veličino neporušne Cerkve Božje.

Bajo el Sol Libre

(Continuación del Primer Capítulo)

“Como un lobo”, pensó Liubíniza y no volvió a mirarlo. El huno comía ávidamente y roía los pequeños huesos. Liubíniza le temía cada vez más. Por encima del trozo de carne la miraba y la comía con sus ojos. Liubíniza no lo miraba, pero sentía como si su mirada la pünzara con afiladas espinas.

“¡Sírvelte, jefe, yo debo ir acompañar a mi padre!”

“¡No vayas!” masculló el huno y tiró al suelo el hueso roído. Túñius mismo se asustó de su voz. La doncella tembló y lo miró suplicante.

“¡Te ruego, no te vayas, quédate sólo un momento! ¡Túñius, el que habla con el Emperador, que reina sobre los hunos, que es de sangre real, debe hablar contigo!”

“¡Habla rápido! Mi padre no debe quedar solo. Le hace demasiado daño la tristeza.”

“¡Liubíniza!” La voz del huno era más baja. Huñiera deseado hablar con dulzura, pero de su pecho salvaje brotaba el rugido de la fiera. “¿Liubíniza, no sientes pena por la familia que desaparece? La familia de los Svarun, ¡de los que fueron hálcones entre los eslovenos!”

“Los dioses exigen sacrificios.”

“Los dioses también quieren que la sangre noble se vierta en sangre que es aún más noble. Por eso te cuidan a tí, por eso te cuidan, palomita.”

“No abandonaría a mi padre, ni si pidiera mi mano el mismo emperador.”

“El emperador es cristiano, lo cual quiere decir — criminal. Por eso tiene por mujer a una prostituta, por eso tiene a los Hilbudi que han dado muerte a tantos heroicos eslovenos. Si te pidiera un glorioso héroe, hijo de nobles, delante del cual tiembla el emperador, si el héroe te dijera: Me causa pena la familia de los Svarun, ven Liubíniza, por tí nazca una nueva familia, más noble aún: ¿qué dirías, Liubíniza?”

“Diría: Glorioso héroe, eres hijo de nobles, pero Liubíniza, hija de Svarun, no te quiere. Su corazón ya se decidió.”

Relampaguearon los ojos del huno, apretó las mandíbulas y agarró con las manos de la mesa, para no ponerse de pié y abalanzarse sobre ella.

“¡El corazón decidió!” repitió guturalmente. “¿Y dijiste que quedabas con tu padre?”

“Me quedaré, sí, me quedaré. ¡Y, por ello el corazón decidió!”

Se retiró rápidamente. Temblaba todo su cuerpo. En el último instante vió cómo las negras uñas se clavaban en la mesa.

“¡Devana, protégeme! ¿Qué quiere de mí? ¿Por qué habla en esa forma? ¿Qué piensa?” El terror la sacudió.

Túñius se levantó. Se agarró de la mesa, clavó sus uñas en la madera labrada, hasta que sus nudillos se pusieron blancos. Lo dominaba la ira, gemía, pero sus palabras no salían de su boca.

“Su... corazón... ya... eligió”, pronunciaron despacio sus gruesos labios, quemados por las bebidas. Su horrible cuello se doblegó, cayó su cabeza cuadrada y su frente plana golpeó sobre la mesa. Mientras pensaba, el huno se sentó en el suelo y apoyó la frente en la tierra.

Lentamente se calmaron las oleadas en su salvaje pecho.

“Su corazón ya eligió. ¡Sea! ¡Si supiera a quién, lo mataría, por la sombra de Atilas, que lo ahogaría como al cordero sarnoso para que no contagie el rebaño! ¿Pero por qué odio, por qué? ¿Por esta mujer que ví del otro lado del Danubio y quise hacerla mía? ¡Ah, su mejilla sintió mi amor! Bien lo ví. Pero me teme, me huye y tiembla delante de mí.

¡Espera, comadreja! Si no quieres por las buenas, lo harás por las malas. ¡Túñius es el señor!”

Se asustó de estos pensamientos. Levantó su cabeza y la apoyó en su mano ancha, acostumbrada a la espada, áspera y ruda.

“¿Por las malas?” — No, no podría. Tal vez sea una bruja, me ha hechizado el corazón, me envenenó el entendimiento y ató mis manos.”

El huno se asustó.

“¡Lejos de ella, lejos! Me emborracharé de sangre; por ella jugaré con los eslovenos y los antos. ¿Acaso gemirá Túñius por una mujer? ¡Fuera, lejos de mi vista!”

Con el pesado puño golpeó la mesa, un platillo de madera voló de ella y cayó entre las llamas del hogar. Asíó el baldecito y sorbió de él; la bebida se le desparramaba por la hirsuta barba. Ya vacío, depositó el baldecito sobre la mesa, en tal forma que cayó hecho pedazos.

“¡El caballo!” Atronó en el patio a los esclavos.

De un salto lo montó y se dirigió al galope hacia Svarun al cual se estrechaba Liubíniza.

“¡Saludado seas, Svarun! Túñius te agradece tu hospitalidad y te aconseja de nuevo.: Asalten a los antos y destruyan a los traidores.” Svarun se estremeció:

“Amigo, no te vayas, el día declina. Quédate, este es tu hogar, y en el hogar hay un lecho donde descansar y suficiente sustento.”

“Mi hogar es la amplia llanura, mi lecho es mi cabalgadura, y mi sustento ¡la lucha!”

Se volvió hacia Liubíniza, que estrechó con más fuerza a su padre.

“¡No te vayas, te digo! Mira... dos jinetes, ¡Bojan y Velegost! ¡No te vayas, oiremos qué novedades traen!”

“Las novedades que traen esos dos son para Túñius viejos cuentos. Repito: No escuches sus chismes, saquen las espadas y castiguen a los traidores, si aman el sol libre. ¡Cercán, adelante!” Así ordenó a su caballo, que relinchó y se lanzó al galope fuera del castillo.

“¿Qué le sucede, qué le sucede, Liubíniza? ¿Lo entristeciste tú? ¡Habla, criatura! Era nuestro huésped, y no se debe entristecer a un huésped! Los dioses se enfurecerán.”

“Padre, no lo entristecí. Lo serví, y le dije que me quedaré a tu lado hasta la muerte, sólo a tu lado.”

Svarun la miró con los ojos desmesuradamente abiertos.

“¡Entonces exigió... habla, criatura!”

“No sé, no lo entendí. Sus palabras eran extrañas.”

Padre e hija callaron. Sobre el corazón les caían tristes presentimientos.

En esto llegaron realmente Bojan y Velegost. De sus mejillas fluía el dolor.

“¡Hablen hermanos, cuál es el resultado!”

“¡Tristeza, mucha tristeza, Svarun! Fué un viaje inútil. Entre los hermanos reina la guerra, rompen las lanzas, volcan las hachas, los lobos destruyen los rebaños, porque no hay suficientes pastores. Surgió la guerra, como una tempestad de fuego, desde el Dombrovice hasta el Mar Negro. Sólo nuestro castillo está aún en paz. Pero a nuestro alrededor ya salpican las olas, los gritos ensordecedores, todos enloquecieron.”

“¡Vergüenza, vergüenza! Hermano contra hermano; sangre y más sangre. ¡Morana, cierra mis ojos para que no vea!”

El anciano se acurrucó en la hierba, hundió sus dedos en la barba y gimió, su cuerpo temblaba.

Liubíniza levantó la cabeza del anciano y la apoyó en su regazo, besó su frente y con sus blancas manos ordenó los rizos de su padre. Bojan y Velegost se arrodillaron al lado del anciano y con sabias palabras trataron de calmar el amargo dolor que había en su alma.

Mientras tanto abajo, en el cañón, un cansado viajero divisó a Túñius con su manto que revoloteaba sobre su ca-

ballo; el encuentro lo estremeció, la sangre se heló en sus venas.

Cayó al suelo y se arrastró hacia los matorrales.

“¡Dioses! ¡Dioses!” gemía. “Cinco gordos corderos atí, Providencia, si no me descubre. Cinco... ayúdame, ¡haz huir a Morana!”

Inclinado sobre el caballo, Túnius iba como un huracán, como si lo arrastraran los vientos y no vió al viajero. Los ojos nublados por la ira, las mejillas pálidas, crujiendo los dientes, repetía el juramento hecho sobre el ataúd de oro de Atilas y sobre su mujer más hermosa, Ikerka; cuando no pudo asaltar a Epafrodit por la intervención de los eslovenos Radován e Iztok. “¡Corre, ya corre la sangre! Pero debe correr en aún más grandes torrentes, ¡también por culpa de ella!”

“Como el diablo de los cristianos”, murmuró el caminante cuando el huño pasó a su lado. Suspiró y salió del matorral; rápidamente tomó el camino al castillo.

El viajero, Radován, llegaba de Bizancio, para llevar al padre Svarun los saludos del hijo.

SEGUNDO CAPITULO

Noche en Bizancio. El cielo cercano poblado de estrellas. Los últimos jugadores salían de los foros. Una brisa fresca lo envolvía todo. Sólo en las tabernas del Cuerno de Oro cerca del Campo, resonaban gritos y cantos, músicas y maldiciones. Pero el Campo estaba lejos de la ciudad y los alrededores del Cuerno de Oro estaban desiertos. El ruido de los soldados y proletarios borrachos no molestaban a los patricios en sus palacios de oro. Todas las ventanas duermen.

En el palacio imperial blanquea una ventana. El emperador no conoce el descanso.

Sólo, sin un secretario, está sepultado bajo montañas de escritos y de documentos. Desde que la sabiduría divina iluminó a la Emperatriz con la brillante idea: ¡seda, monopolio!; de todos los rincones del Imperio llegaban pergaminos y con ellos se amontonaban riquezas en los vacíos depósitos.

El Emperador empezó por separar la lista de los negociantes de Bizancio. Todos los más grandes y renombrados los conocía si no personalmente, por lo menos de nombre. Se indignó al leer las fantásticas cifras. No había soñado siquiera que sólo en Bizancio hubiera podido existir tal riqueza vertida en sedas. Comerciantes a quienes consideraba mendigos, miserables, que iban a pie y hacían el servicio militar, pues decían no poder pagar los impuestos, los hipócritas, debieron entregar a los cuestoreos inmensas riquezas para los depósitos imperiales. Se le leía la alegría en las mejillas y la felicidad en las pupilas a Justiniano. Hacia donde se volvía allí leía grandes cifras; con gozo se dirigió a la ventana a admirar la cúpula en construcción de Santa Sofía y murmuró gracias a Dios, a quien por su mujer, la gran emperatriz, podía ofrecer tan magnífica obra.

Al instante se oscurecieron sus mejillas. Delante suyo hallábase un corto escrito: Comerciante Epafrodit. Ningún número, nada de seda, ninguna riqueza. Una escueta noticia del cuestor: “Epafrodit dejó de comerciar con seda. Revisado todo, toda vacío. Los telares están desarmados, ni una pieza, ni un hilo de seda, no hay más nada en la casa.”

Epáfrodit, el más rico de todo el Imperio, el más honrado señor, el más poderoso comerciante en seda, no entregó nada, no cedió a los depósitos reales ni una hebra. No podía ser, era necesario revisar; el griego lo había engañado.

Justiniano volvió a mirar el pergamino. Tal vez se había equivocado? Debía ser algún otro comerciante con igual nombre. “No, no me equivoqué; está encabezado con claridad, dueño de la villa y su habitante, en la angosta calle que dá a la carretera Central. ¡Es él, el renombrado Epafrodit!” Abajo había una observación. Escrita con letra menuda. Justiniano debió acercarse a la luz para poder leerla. “La

18. junija smo se zopet zbrali na Avellanedi in doživeli prav veselo popoldne.

9. julija ob 15 pa se zberemo na Paternalu.

respuesta de Epafrodit”, había titulado el cuestor a la observación.

“Si tuviera montañas inmensas de seda no vendería ni una sola pieza al todopoderoso Emperador.” Justiniano enarcó las cejas. “Epafrodit no le vendió hasta ahora y no le venderá en lo sucesivo”. El déspota crispó sus dedos sobre el papel y exclamó en voz alta: “¡Tienes razón, bien hablaste, no la venderás porque el déspota la arrancará! ¡El Emperador te la sacará, orgulloso!” Luego siguió leyendo. “Soy fiel siervo del déspota, de ello son testigo el anillo imperial y el pergamino, y algo más aún que es de mi propiedad. — Epafrodit únicamente entrega al déspota y es feliz, si alcanza con su humilde regalo iluminar por un segundo de felicidad las mejillas del Señor de todos los reinos.”

El Emperador no soltó de sus manos el pergamino. Su frente no se despejó. ¿Qué es esto? ¿Una ironía del griego, o su fidelidad absoluta? En verdad ha regalado mucho, sostenía el hipódromo, el ejército; pero seda tenía... y tenía muchísima. ¿Si me engaño? ¡Gracia fides! Se lo diré a la emperatriz, ella es más sagaz que yo.”

Su mano se extendió para coger otras hojas.

Mientras el Emperador trabajaba en la profunda noche, la Emperatriz no dormía. Estaba sentada en un sofá de terciopelo, cubierta por un manto de la guardia palaciega. Su capucha estaba caída sobre su espalda dejando al descubierto sus cabellos que tenía prendidos con una delgada vincha de oro, salpicada de piedras preciosas, como una pequeña diadema. Sobre una esbelta columna jónica una balcande de bronce sostenía un reloj de arena en vez de un racimo de uras. Teodora estaba abstraída contemplando el fino hilo de arena que corría por la delgada garganta del reloj de cristal. En sus hermosos labios había algo que reflejaba maldad. También sus mejillas dejaban adivinar su alma salvaje.

Delante de la puerta cubierta con pesados cortinados, de los que pendían ricas borlas de oro, parecía clavado en el suelo el eunuco Espiridión. Tenía su barba apretada entre sus rodillas y su mirada estaba perdida en el aire. Varias veces se había pellizcado para no dormirse y con su pensamiento maldecía a Teodora que no aparecía tanto tiempo.

Teodora en cambio no sentía prisa. Se preparaba para los acontecimientos de la noche con los que su corazón iba a satisfacerse voluptuosamente. Hija de un cuidador de osos, la alegraba infinitamente cualquier venganza. Cierta vez la separó de sí un gladiador; amaba a otra, la despreciaba a ella. Entonces, con mucho esfuerzo esperó a que comenzaran los juegos, acurrucada en la meta miraba a la arena, esperaba. Cuando vió que el fulgor de una espada moría en un cuerpo, que la arena se coloreaba de rojo y que caía de espaldas aquel que la apartó de sí, toda ella se estremeció óde infinito placer; sus pequeñas manos se crisparon sobre su pecho y hubiera

OPAZOVALEC

EUHARISTIČNI KONGRES.

Za dneve velikega kongresa, ki bo zbral v Buenos Airesu v dneh od 8—15 okt. silno množico vernega ljudstva iz cele republike in tudi sosednjih dežel, se že vrše predpriprave.

V mestu samem se bodo v septembru že vršile nekatere skupne slovesnosti več župnij, druge pa spet posamič v vsaki župniji.

Največje svečanosti pa bodo tri:

8. okt. se bo vršilo sveto Ohhajilo otrok, ki bo v lastni župniji, popoldne pa bo velika skupna slovesnost.

12. okt. bodo velika zborovanja namenjena najširšim slojem.

Posebno veličastna pa bo polnočna maša in skupno sveto Ohhajilo za moše. Zaključek bo 15. okt. s slovesno sv. mašo in procesijo.

IZ ŠTAJERSKE smo zvedeli, da je Hitlerjeva supermobilizacija, katero je razglasil ob polomu v Italiji in jo takoj začel izvajati, ko se je izvršila invazija Francije, nalletela na nepričakovan odmev. Vsi, katere so klicali pod orožje so pobegnili v gozdove in se je četniško delovanje znatno ojačilo.

VELENJE in ŠOŠTANJ sta bila zadnji teden v maju pozorišče krvavih dogodkov. V obeh krajih so imeli Nemci svoje posadke, katere so četniki napadli in osvojili oba kraja. Četniško zatočišče so gozdovi med Kamnikom in Celjem, koder se prostirajo vzhodne Kamniške planine in predhribje. Tam notri je tudi znani Črni graben, kjer so imeli rokovnjači svoje glavno zatočišče pred stoletji. Sedaj imajo tam svoj tabor četniki.

POLŠNIK OB SAVI, kakih 12 km oddaljen od Litije v kumljanskih hribih, je bil tudi te dni pozorišče boja. Četniki, kateri tabore v tamkajšnjih gozdovih, največ rudarji iz Trbovelj in Zagorja, so napadli Polšnik in premagali nemško posadko, kakor trdi radio Slobodna Jugoslavija. Prav posebno jasno pa ni, zakaj bi Hitler držal svojo posadko v gorski vasici Polšnik in je zato bolj verjetno, da je bil ta krvavi dogodek tragičen napad na vaške straže, ki so jih sestavljali sami domači fantje.

TRST BOMBARDIRAN

11. junija je poletelo zavezniško zračno brodogojstvo nad Trst, ki je ob tej priliki doživel največji bombni napad, koncentriran na industrijski del mesta.

KAJ NAPRAVITI Z ITALIJO

je problem, katerega rešuje znani profesor Salvemini, veliki prijatelj grofa

Sforze na način, kateri za nas Slovence ne bo nikdar sprejemljiv. Izdal je knjigo, kjer se s tem ukvarja in predlaga takole: Istro, Trst in Gorico deli na dva dela. Mejo potegne iz doline Trente, nato ob Soči do Tolmina, nato čez Trnovski gozd, vzhodno mimo Gorice, čez Kras na Devin, mimo Nabrežine, sv. Križca, Opčin na Kokoš, Slavnik, čez Učko in na Opatijo. Trdi da na zapadu in na jugu od te črte žive Italijani tako pomešani s Slovenci in Hrvati, da je ločitev nemogoča.

Tako trdi seveda Italijan, ki ne pozna ali pa noče poznati Goriških Brd ne tržaške okolice in prav tako ne Istre, kajti v celih okrajih, katere postavi Salvemini onstran svoje meje so tako čisto slovenski ali hrvaški, da nimajo niti 10% Italijanov.

BEGUNCI V STISKI

Iz Egipta prihajajo glasovi od jugoslovanskih beguncev, kateri so mogli pobegniti in so jih prepeljali v Egipt. Med drugimi je kakih 200 Slovencev, kateri prosijo za potrebno pomoč. Objavljamo odlomek iz pisma objavljenega v Bazovici, ki izhaja v Kairu:

Kakor smo že poročali je prišlo v zadnjih dneh zopet večje število jugoslovanskih beguncev v našo bližino. Med njimi je bilo tudi 36 Slovencev in Slovenk. Večini so to naši primorski ljudje. Mnogi med njimi so izobraženci, ki so bili dolga leta po laških ječah in internacijskih taboriščih. Od ostalih jugoslovanskih beguncev so oddvojeni, prišli so tja kamor spadajo, med neutrance.

Golo naključje je nanoslo, da smo nekaj naših ljudi obiskali. Ne v njihovem taborišču, za enkrat to še ni dovoljeno, pač pa na nekem drugem mestu. Kar priznati moramo, da so zelo korajžni in polni najlepših upov za bodočnost naše zemlje. Na nikogar se ne zanašajo, pač pa samo na lastno silo in moč. Žalostni prepiri, ki vladajo med našimi brati, so tudi te naše ljudi potrli, ali trdno verujejo, da bo prišlo do pomirjenja med brati in da je naloga zlasti nas Primorcev, da ob vsaki priliki poskušamo pomirjevalno vplivati na obe sprti strani.

V ostalem se jim seveda preveč dobro ne godi. Z največjim veseljem so sprejeli nekaj darov, ki smo jih na hitrico nabrali med našimi rojaki. V prihodnjih dneh pa jim bomo poslali še nekaj stvari.

Medtem smo prejeli iz Italije poročilo, da prispe še nekaj Slovencev semkaj. Med njimi so zopet naši stari mučeniki, ki so leta in leta pretrpeli po laških ječah za boljše bodočnost našega naroda.

KAKO JE V JUGOSLAVIJI?

Medtem, ko prepiri in spori glede političnih vprašanj Jugoslavije še vedno

naraščajo, pripovedujejo poročila iz virov N.O.V., da je Titova vlada začela že pred petimi meseci ustanavljati svojo domačo krajevno upravo.

Osvobojenega ozemlja je bilo pred kratkim že skoro dve tretjini vse Jugoslavije in je nemški položaj močno podoben položaju Japoncev na Kitajskem.

Nemci imajo pod svojim popolnim nadzorom le zelo ozke predele ozemlja, ki se kakor dolgi prsti stezajo v notranjost dežele vzdolž najvažnejših prometnih zvez. Zemljevid severnega dela države bi pokazal osvobojeno ozemlje kot nekakšne otoke različne velikosti, ki jih dele drugega od drugega posamezni deli od Nemcev nadzorovanega ozemlja.

V teh svobodnih otokih so že meseca oktobra pričeli ustanavljati ljudske odbore, ki so izvoljeni kot mestne in vaške občinske oblasti. Pod narodno osvobodilno vlado imajo jugoslovanske žene prvič v svoji zgodovini volilno pravico. Vse, kar ukrenejo ti odbori, je odobreno ali odvrženo na splošnih razpravah, katerih se udeležujejo vsi volilci. Posamezni pokrajinski parlamenti se se že sestali na redna zasedanja.

Civilne oblasti se zlasti trudijo, da odpravijo nepismenost, posebno pri odraslih ljudeh.

Dobro poučeni krogi trde, da šteje N.O.V. zdaj približno trideset divizij. K tem pa je treba še prišteti posamezne raztresene skupine v raznih krajih države. V nekaterih brigadah je celo do ene četrtine žensk-vojakov. Vse te čete so dobro preskrbljene z lahkim orožjem, primanjkuje pa jim topništvo in oklopna vozila. Armade so naraščale s tako hitrostjo, da je bilo nemogoče preskrbeti vse z orožjem, ki so ga zaplenili sovražniku. N.O.V. ima nekaj lastnih izdelovalnic in popravjalnic orožja, vendar je domača industrija nezadostna.

Že pred meseci so odpravili vojaški pozdrav s pestjo. Uvedli pa so namesto tega navadni vojaški pozdrav.

Sedanje uniforme so enake jugoslovanski vojaški uniformi, razen grba, ki vsebuje tudi peterokrako rdečo zvezdo na čepici. N.O.V. se bori pod uradno jugoslovansko zastavo. V sredini pa je tudi rdeča peterokraka zvezda.

Glede pomirjenja smatrajo v vrstah N.O.V., da bi bilo tako pomirjenje mogoče, če bi vse tri velesile posredovale tam, kjer bi bilo tako posredovanje najučinkovitejše. Od poročil, ki jih bo sestavila sovjetska vojaška misija, ki je sedaj v Jugoslaviji, bo znatno odvisen nadaljni razvoj politične situacije v Jugoslaviji. Do razčiščenja bo verjetno prišlo že v nekaj tednih.

deseado saltar de la meta y correr hacia el gladiador moribundo y clavarle las uñas en sus pálidas mejillas. A esa salvaje naturaleza desarrollada en las sierras, entre gladiadores y jugadores, no pudo cambiar la corona. Cuando estaba triste deseaba vengarse. Entonces, toda ella anhelaba vengaza, quería dolor, saciarse con los tormentos de los infelices. Pero desde que la coronaba la diadema nadie la había entristecido tanto como aquel de quien se había enamorado, de aquel a cuya casa fué ella, la emperatriz, como una prostituta. ¡Era preferible la muerte a viri sin vengarse!

Teodora se cubrió la cabeza con la capucha y se levantó. Sus mejillas ardían como las de una persona que va emprender una inmensa labor. Espiridión se puso de pie de un salto en cuanto se movieron los cortinados de la puerta y siguió a la Emperatriz como una sombra. También él llevaba igual

manto y cubría su cabeza con una capucha.

Caminaban silenciosamente bajo las largas arcadas, doblaban ora a la derecha, ora a la izquierda, bajando por escaleras cada vez menos suntuosas. Las últimas eran desparejas y sucias. Se veía en ellas negras manchas como si fueran de cuerpos mortalmente heridos. Más de una vez se pararon delante de puertecillas de bronce, las que el eunuco abría con sus llaves y empujaba para dejar libre el paso. Ya terminaban las escaleras. Espiridión golpeó la puerta con el puño. Tras ella se oyó la respuesta del carcelero.

“¡Abre!”

“¡A nadie!”

“¡La Santa Emperatriz llama!”

Traducción de DARINKA CEHOVIN.

BESEDA IZ LJUBLJANE

Že leta 1942 so poslali rojaki iz Sev. Amerike precej lep znesek v pomoč naj-potrebnejšim rojakom. Denar je prišel srečno v roke ljubljanskemu škofu in je prišlo šele letos v februarju pismo z zahvalo škofovo. Bila so pač dolga pota, po katerih je pismo romalo in je med tem že Ljubljana menjala gospodarja. Zato seveda pismo ni več tako aktualno, a vseeno poučno o položaju.

Pismo pravi: "Zelo zelo smo hvaležni, ker je s tem veliko pomagano strašni revščini, ki vlada med ljudstvom. Saj so premnogim Lahim in komunisti oropali vse, vse — vse do zadnjega grizljaja in do zadnjega kosa obleke in obutve, ter jim zraven še domove požgali . . . Le povejte vsem, ki so sodelovali, da so s tem zelo veliko dobrega storili."

Ne podajamo k temu nobene razlage, pač pa pristavljamo še

NEKAJ BESED LJUBLJANSKEGA ŠKOFA,

ki so pa poznejšega datuma: Besede, katere bomo navedli so povzete iz pastirskega lista, katerega so ljubljanski škof poslali vernikom za post 1944.

Brali smo nedavno izjavo rojaka Adamiča v Sev. Ameriki, kateri se je z dušo in telesom zavzel za partizansko zadevo in za Tita. On trdi, da je narod doma skoro 100% na strani partizanov in pravi tudi, da ima zato zanesljive dokaze.

Objavili smo njegovo izjavo, tako kakršno je podal, ker želimo biti točni poročevalci o položaju in dati v roke vsem glas iz ene in iz druge strani.

Iz sledečih besed ljubljanskega škofa se nam delovanje partizanov pokaže v dosti drugačni barvi, kakor jo prikazuje Adamič, kajti nikakor ni mogoče, da bi škof imel proti sebi 99% naroda in 80% duhovščine.

Takole naroča škof:

"Glasno moram iznova zaklicati, naj se zapeljani vrnejo nazaj na pravo pot in rešijo sami sebe pred pogubo. Naj pride nadme, kar mi groze; naj me raztrga jo na kosce, kot pravijo, da me bodo; naj me živega sežgo na grmadi na glavnem trgu v Ljubljani, kot se ustijo nekatere komunistične ženske — kljub vsemu temu ne bom nehal zabičevati nauka, da je komunizem strašno zlo in največja nesreča našega naroda."

Tisti torej, kateri se slepo navdušujejo za partizansko gibanje, naj trezno prebero in premislijo te besede, ki jih je pridigal dr. Rožman v ljubljanski stolnici 27. febr., in jih razglasil vsemu narodu mož, kateri ni klonil pred nikomur in je bil vedno v boju za resnične narodove koristi.

Za vedno je zatisnil oči
† HERMAN KORPIČ

doma iz Čepinca v Prekmurju, star komaj 39 let. Pred 16 leti je prišel v Argentino. Zaposlen je bil v metalurgični tovarni SIAM, kjer je v nezdravem zraku obolel na pljučih. Že pred meseci je oslabil in moral delo pustiti, dokler ni prišla zadnja ura 10. jun. ko je umrl lepo pripravljen na smrt, ki ga je našla v njegovi hiši, katero si je postavil v Sarandiju.

Mrtvaške molitve mu je opravil g. Hladnik 11. jun. pa ga je spremila dolga vrsta rojakov na njegovi zadnji poti na avežanedsko pokopališče. Rajni je bil zelo blag mož in zato so ga vsi ljubili, ki so ga poznali.

Za njim žaluje žena Tereza r. Goston ter 14 letni sin Karel ter 15 mesečni Robert.

† FRANCA BRULCA je pokosila smrt. Doma je bil iz Teške vode pri Novem mestu. Bil je tesar in je opravil svoje delo oni dan v frigorifiku La Blanca, kjer je z visokega odra tako nesrečno padel, da si je zlomil tilnik. Odpeljali so ga v bolnico Fiorito, kjer je nekaj ur pozneje umrl, ne da bi prišel k zavesti. Umrl je 7. junija. Naslednji dan, praznik sv. Rešnjega Telesa, so imeli dosti posla, predno so ga mogli dobiti iz bolnice in ga odpeljati na njegov dom v Gerli, kjer je živel z Jakševimi.

Naslednji dan so ga nekateri rojaki in sodelavci spremili k zadnjemu počitku na avežanedskem pokopališču.

Mrtvaške molitve mu je zmolil pri mrtvaškem odru ž. g. Hladnik.

Rajni je imel 46 let in bil neoženjen. Tukaj ima dva bratrance. Za dostojen pogreb so poskrbeli Jakševi in Gimpljevi.

† V ROSARIJU je ANA MAURIČ por. ANZELIN dokončala svojo zemsko pot 11. maja. Doma je bila iz Medane v goriških Brdih. Stara 48 let je zapustila moža v Rosariju. V Evropi ima več bratov. Poslednji počitek je našla na pokopališču v Rosariju.

† JOŽEF KOMEL iz Kromberka, star 37 let je zatisnil oči 6. junija. Že več let je bil v umobolnici. Ker ni imel nobenega bližnjega svojca, ki bi ga ven vzel, so ga zadržali notri.

Njegovi znanci so šele 11. junija zvedeli za njegovo nenadno smrt in zvedeli tudi, da so rajnega sežgali, ker ni bilo nikogar, ki bi mu preskrbel za pogreb.

Za rajnega je bila sv. maša 14. junija.

VERSKA SVOBODA NA RUSKEM

Anglikanski nadškof iz mesta York se je mudil v Rusiji nekaj tednov kot opazovalec socialnega in verskega življenja v deželi. Namen njegovega obiska je bil pred vsem ogledati, kakšen je položaj svobode vesti in Sovjetiji, ki je ostalemu svetu v mnogem neznana dežela.

Nedavno se je vrnil s potovanja in je pred "Družbo sotrudnikov", to je mestni zbor vernikov, podal nekatere značilne izjave in povedal tudi tole:

Jasno je, da je v Rusiji danes mnogo brezbožnikov, tako v vodstvu države, kot v vodstvu komunistične stranke, toda protiverske propagande je konec. Sedaj vlada popolna verska toleranca in svoboda bogoslužja.

Glede socialnega položaja v Rusiji je izjavil, da ni dvoma, da je socialni položaj naroda danes neprimerno boljši, kot je bil nekoč. Jasno je pa tudi, da je nastop vojne prekinil še večji načrtni razvoj dežele, katera more kljubovati sedanjim vojni z neizčrpno silo svojih naravnih rezerv.

Rusija je doprinesla svetu nov dokaz, da urejeno socialno življenje nujno zahteva vero kot podlago. Še vselej v zgodovini je kot konec vseh grozovitosti, ki so jih sovražniki vere in Boga zagnali proti vernemu ljudstvu in proti veri sami, vselej prišlo tako, da je zmagała vera. Le človek, kateri ima pred seboj nauk vere o pravi ljubezni, je sposoben za žrtve, katere zahteva od človeka mirno sožitje s sodržavljanji in ljubezen do domovine.

Končal je angleški škof takole: Ta narod ima velikega vodnika, obilico učenjakov, spretnih organizatorjev, inženirjev, stavbenikov in strokovnjakov vseh panog, ki se lahko postavijo ob strani katerim koli veljavnim možem mogočnih današnjih narodov. Za njimi zadaj pa je velikanski narod poln sveže mladosti, pripravljen živeti in umreti za svojo domovino. In blagostanje bodočnosti narodov odvisi v veliki meri od našega sodelovanja s tem mladim narodom.

NOVI FAŠISTIČNI REŽIM V ITALIJI JE POSTAL SKRAJNO PROTİKATOLIŠKI

Švicarski list "Basler Nachrichten" je prinesel daljši članek o razmerah v severni Italiji, kjer zdaj vlada nova fašistična vlada, ki jo je organiziral Mussolini po rešitvi in ujetništvu. Poročevalec lista piše, da je v severni Italiji na dnevnem redu mnogo sabotiranja proti Nemcem. Javno mnenje je odločno proti Nemcem in ljudstvo Nemce sovraži, ki so zdaj absolutni gospodarji v deželi. Mussolinijeva nova vlada ima prosto roko in fašisti, katere vodi fašist Farinacci, po stajajo skrajno nestrpni. Farinacci kar bljuje sovraštvo do mnogih cerkvenih predstojnikov in Italiji. Navaja, da katoliška duhovščina izdaja vlado in narod ter da podžiga narod k odporu. Kot vzrok navaja škofa Colli iz Parme, ki je podal izjavo, da Katoliška akcija, ni zavzerala dosedaj, niti ne bo za naprej kakega pristranskega stališča v politiki.

Navedenih je tudi več slučajev, kjer so fašisti aretirali duhovnike. Za nekatere, ki so bili odvedeni, sploh ne vedo kje so. Več samostanov so fašisti postavili pod najstrožje nadzorstvo. Pred kratkim so ustrelili štiri salezijanske duhovnike in tri redovne brate. Poročilo omenja, da najglavnejša krivda tega je bila, da je neki 90 letni menih znal govoriti angleško.

VSA STAVBENA DELA
Dovodne in odvodne inštalacije
izvršuje

Luis Daneu

PERU 832

U. T. 34 - 3405

KROJAČNICA

Franc Melinc

Najbolj vestno boste postreženi!
Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844, Tel. 59-1356

JMETNO STAVBENO MIZARSTVO

KOVINSKA OKNA IN POLKNA

FRANC BANDELJ

Kovinska vrata, balkoni, izložbena okna, kovinske stopnice, ograje, vsakovrstna kovinska dela.

AV. DE LOS INCAS 5021
Telef. 51-5184.

FRANC KLAJNŠEK

v mestu Bs. Aires prvi slovenski konstruktor s firmo. Izdeluje načrte in proračune za hiše in vse druge stavbe, vodi vsa zidarska in stavbarska dela, in daje firmo.

Av. FRANCISCO BEIRO 5327-31
Bs. Aires. — U. T. 50—0277.
Villa Devoto

HOTEL IN RESTAVRACIJA
"PACIFICO"

ANTON BOJANOVIČ

CHARCAS 767-9 Telef. 31-8783.
Blizu Retira! V centru mesta!

Krščanska socijalna načela

PRAVICA IN ZAKONI.

Pravilno je, kakor smo rekli, da se ne državljani, ne družina ne vtopi v državi in pravično je, da se obema dovoli možnost delovanja in prostost, v kolikor se to more brez škode za skupnost in ne da bi se komu delala krivica. Tisti pa, ki vladajo morajo gledati, da čuvajo skupnost in njene dele. In sicer morajo čuvati skupnost, ker varstvo javnega blagra ni samo najvišji zakon, ampak glavni namen in povod oblasti. Dele pa morajo čuvati, ker ima po naravi upravljanje države koristiti onim, ki so upravljani, ne pa onim ki državo upravljajo. Tako nas složno učita svetna modrost in krščanska vera. In ker vladanje prihaja od Boga, ter je nekaka soudeležba njegove najvišje oblasti, se mora izvrševati po zgledu božje oblasti, ki z očetovsko skrbjo ne gleda nič manj na posameznike, kakor na splošnost. Če je torej skupnosti ali položaju posameznih stanov prizadejana kaka škoda ali ji grozi, ki se ne da ozdraviti ali preprečiti nad rug način, je potrebno da odpomore javna oblast.

Nobenega dvoma ni, da je prva naloga države, da skrbi za skupni blagor državljanov. To sicer more storiti na razne načine, nedvomno pa je njen najvažnejši posel, da zakonito zavaruje pravico in iz pravice izvirajoče dolžnosti. Zato papež poudarja tu zakonodajo, izraža načela, po katerih morajo biti zakoni narejeni, kdaj so isti pravični in kdaj ne.

Nekateri tudi krščanski sociologi in socialni politiki so še dandanes mnenja, da je socialno vprašanje le vprašanje ljubezni. Papež Leon XIII. temu nasproti ugotavlja, da je ta misel zmotna in odločno poudarja potrebo pravične zakonodaje in s tem tudi socialne zakonodaje. Jasno pravi, da nikakor ne gre, da bi se posameznik ali družine takorekoč vtopili v državi, kajti to bi rušilo svobodo, do katere ima vsak človek pravico. Na drugi strani je pa tudi dolžnost države da skrbi za skupni blagor državljanov. In kjer bi del državljanov trpel škodo, je država dolžna odpomoči. Delavski stanovi ne prosijo le pomoči v imenu ljubezni, ampak jo zahtevajo v imenu pravice in ljubezen poedincev sama jim tudi resnično pomagati ne more. Današnje socialne razmere niso le zoper ljubezen, temveč zoper pravico. Socialni boj je boj za pravico. Nemogoče pa je uveljaviti pravico v modernem gospodarstvu, če ne ustvari država takega pravnega reda, ki bo čuval in branil pravico, kjer je, in jo izsilil tam, kjer je ni.

Država mora torej odpomoči in ustvariti pravni red, ki ne bo čuval le pravice posameznikov, temveč tudi socialno pravico, pravico, ki jo ima družba, da nihče ne uničuje socialne blaginje in torej tudi ne

tistih stanov in slojev, ki so opravičeni in za zdrav razvoj družbe naravnost potrebni. Kakor imajo stanovi dolžnosti do družbe, tako pa imajo tudi pravice do družbe. In prva pravica je, da smejo zahtevati tisto pravno varstvo, ki jim omogočuje življenje vredno človeka. Ubožnost dandanašnjih delavskih slojev ni več stvar posameznika, ki mu lahko posameznik pomaga, ampak stvar družbe, katere del in sicer pretežno večji del so delavski sloji in katerim je zato družba dolžna pomagati. Pravilno zato pravi Vogelsang: "Zato so lahko dobromisleči, a kratkovidni in naivni tisti, ki mislijo, da se da pomagati samo z deli ljubezni, miloščino itd. in blagoslavljajo dobičkarja, ki daje delavcem z eno roko beraško juho, ko jim pa z drugo utrguje pravično plačo in tako ne izkorišča le krivično delavcev, marveč si še domišlja, kakšen dobitnik in zavetnik jim je."

"Najvišja zapoved v ureditvi krščanskega družabnega reda je nedvomno zapoved pravičnosti. Ljubezen zakone dopolnjuje, v realnem življenju pa istih ne more nadomestiti. Skoro nobenega greha, nobenega zločina sv. pismo in katoliška cerkev tako ne obsoja, kakor uprav krivičnost človeka do človeka. Vsaki dajatvi (delu) naj bo protidajatev (plačilo) povsem enakovredna, to je vodilna misel pravičnosti, na kateri mora temeljiti ves krščanski družabni red. Na videz je to načelo pravičnosti preprosto in samoposebi umevno. Toda če bi ga enkrat uporabljali v vsakdanjem življenju, tedaj bi velika večina najbolj dobičkanosnih poslov, ki donašajo bogastvo in ugled ne mogla obstati. Ona sprememba lastnikov premoženja, ki je v zadnjih desetletjih povzročila, da so nekateri maloštevilni obogateli, drugi tisoči in stotisoči pa obubožali, je bila možna le zato, ker se je pozabilo na to socialno pravičnost."

Pravici more pomagati do popolne zmage le država s primernimi zakoni, ki izsili lahko pravico tudi tam, kjer ni nobene dobre volje za pravico, ampak vlada le mamon.

Kljub temu bo karitativno delo itak ostalo vedno potrebno, da odpomore bedi posameznikov, katerih bo nekaj vedno ostalo, toda napačno je trditi, da bi vsemu zlu moglo to delo odpomoči. Posameznik le malo zmore, poleg njegove pravne volje je treba pravne reforme, ki jo more izvršiti in izsiliti le država. Naj si tudi so posamezni tovarnarji, podjetniki itd. še tako dobre volje, večkrat kljub vsej svoji dobri volji ne morejo storiti kar zahteva socialna pravičnost. Dolžni so storiti, kolikor se v obstoječih razmerah da storiti, dolžni so pomagati pravici do zmage in v kolikor ne morejo storiti, so dolžni s karitativnimi napravami omiliti trdote krivičnega gospodarskega reda.

NE! TUJCU NE BOMO SLUŽILI!

Besno sovraštvo zmago obhaja,
v potokih teče kri.

Strastna slepota ljudstva razkraja,
za voglom vsakim smrt preži.

Krvavo čedalje bolj solnce nam vzhaja,
iz nočne nam groze sam vrag se reži.

Ko borni kruh si režemo s solzami,
v brezupu stiskamo pesti,
razžarja pot trpljenja pred nami
požar gorečih vasi.

Kdo nam zastavil je žalostni pot naš počasni? —
Iz teme pred nami ko razodetje,
v noči božični angelsko petje,
prekine nas glas deklški odločni in jasni:

"Da, bratje, res potopili
so nas v morju krvi.

A da zato samo roke bi vili,
izjokali si v žalosti oči?

Slovan ponosno zna trpeti,

če treba zna za pravdo umreti,

a brez odpora da uklonil sili bi svoj tilnik,
dosegel ni še nikdar ne noben nasilnik!"

Glas nebeški, sestra, si,
potrjim srcem klic vesti
srčnost, zavest nam spet zbudi:
Ne! Tujcu ne bomo, ne, služili mi!

Čeprav je vragov več ko listja trave,
nič manj ni nas, ki smo sinovi Slave.
Zato na dan, slovanski rod, ti velikan!
Na dan Slovan, Slovan na dan!

David Doktorič:

"SLOVENSKA KRAJINA"

vabi na zabavo, katero priredi 24. junija ob 20 uri v prostorih pri Kramer Lakiju, Chacabuco 501, Avellaneda.

Društvo je prijaviilo svoje sodelovanje k 15 letnici Slov. Doma, kjer bo nastopila Emica Šerugova s primerno Gregorčičevo pesmico.

Sodelovala bo Slov. Krajina tudi na Gregorčičevi proslavi. 20. jun., na "dan zastave" smo se številno vdeležili blagoslova avehžanedskega "mlaja", mástila, ki so ga dvignili s sodelovanjem vseh društev na glavnem trgu.

NEKAJ KORISTNEGA ZA ROJAKE.

Naša rojakinja Ivanka Vidmar, poročena Torres Astigueta, nam javlja, da je njen mož, ki ima juridično pisarno skupno s svojim bratom, pristal na to, da daje vsem našim rojakom in čitalcem revije izredno ugodnost brezplačne juridične posvetovalnice.

Kdor ima torej kako zadevo, kakor je razvidno iz razglasa, naj se kar zaupno obrne na navedene juriste in mu bodo brezplačno dali koristen nasvet, kaj je storiti.

CONSULTORIO JURIDICO

LAVALLE 1282 — 3. P. — U. T. 35 - 8815

JULIO TORRES ASTIGUETA

Procurador Nacional Universitario

Extracción y rectificación de partidas - Traducciones - Cobranzas - Poderes - Trámites Asuntos Civiles - Comerciales - Quiebras - Indemnizaciones - Accidentes del Trabajo - Despido - Sucesiones - Contencioso Administrativo (Réditos - Imp. Internos - Aduanas) - Hipotecas.

Asesor letrado Dr. F. N. Torres Astigueta

Sección Consultorio gratuito de 17 a 20 hs.

Sección Adjunta Administrac. de Propiedades

Recreo "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri domačinih v prelepem kraju. — Po ceni
Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,
otroci \$ 0.50.

U. T. 749 - 589 — TIGRE — FCCA.

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$.

BELGRANO 2280

POPRAVLJAM IN PRODAJAM

ŠIVALNE in PISALNE STROJE

kakor tudi vse vrste strojev za vezenje, tkanje in druga dela hišne obrti.

JOSE RAŽMAN — SAPALERI 2636

Oglasite se po 18 uri v tednu, v soboto in nedeljo popoldne.

PO CENI! — NE BO VAM ŽAL!

(Nadaljevanje iz druge platnice)

Sledile so nato slovesne litanije pri katerih je dal blagoslov P. Gabrijel, nato smo pa še nekaj lepih pesmic zapeli in že smo morali misliti, kako nazaj domov, zakaj to je danes težka stvar.

Zares, težko je danes potovati, zato

smo se pa tem bolj začudili, kako je mo-goče, da se je zbrala tolika množica naroda, kakor nikdar in če si prisiuhtil potem, ko smo se razhajali ali pa preje, da smo v cerkvi molili Očenaš, si videl, da so to sami naši ljudje.

Znanci, ki se niso srečali že deset let, so se nepričakovano spet srečali. Saj so

DUHOVNO ŽIVLJENJE LA VIDA ESPIRITUAL

Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

CORREO
ARGENTINO

TARIFA REDUCIDA
CONCESION 2560

POMAGAJTE BEGUNCEM!

V Egiptu se nahaja nekaj tisoč jugoslovanskih beguncev, kateri nimajo niti najnujnejših potrebščin. Treba jim je obleke, obuvala, perila, mila . . . Vsega, kar je treba za življenje.

Začela se je tudi tukaj akcija za nabiranje pomoči. Zbirko je začelo tukajšnje poslanstvo, katero ima že zagotovljen prevoz, toda treba je kaj nabrati. Vse, kar kdo zmore, bo hvaležno sprejeto. Najenostavneje je seveda z denarjem, za katerega se lahko vse kupi in se bodo od tu poslale že kupljene stvari.

Vsak dar bo nosil tudi ime darovalca, tako da se tudi na ta način lahko pride v stik s tistim, kateri bo dar prejel.

Darove pošljite na Poslanstvo (Av. de Mayo 1370, III.) ali na našo upravo ali uredništvo.

Previdni pa bodite, če se kdo oglasi kot nabiralec, kajti ne bo manjkalo takih tičkov, ki bodo skušali izrabiti priliko, da koga nasamarijo.

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 606

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1925

U. T. 47, Cuyo 6894

Buenos Aires

prihiteli eni iz Avellanede, Lanusa, Bernala, drugi iz Lujana, Merla in Morona, tretji iz Maschwiza, Martineza in kdo ve od kod. Bil je zares nepričakovano lep dogodek, kateri je nas vse do kraja zadovoljil in je vsakdo odšel s sklepom, prihodnje leto se spet vidimo, če nam Bog da.